

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/60/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116011714
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116011714.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného D. N., nar. XX.XX.XXXX a spol., pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 15Tk/1/2016-1393 zo dňa 15.12.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.03.2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie krajského prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 15Tk/1/2016-1393 zo dňa 15.12.2020 bol obžalovaný D. N., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom J. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava č. Kv 17/16/2200-55 zo dňa 20.09.2016 zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

že

ako člen organizovanej skupiny páchatel'ov pôsobiacej na území Českej a Slovenskej republiky v zložení N. D., X. Y., N. U., H. F., H. J. a obvinený D. N., pod vedením N. D. v W. a na iných miestach, po tom čo N. D. spoločne s N. U. a H. F. naplánovali miesto odcudzenia ťahača s návesom, ktoré si dôsledne prezreli a po tom, čo N. D. inštruoval X. Y., aby zabezpečil kľúče od ťahača vedeného H. J. a aby tohto poučil, kde má zastaviť so svojim vozidlom, dňa 30.11.2010 v čase asi o 21.45 hod. za účelom znefunkčnenia zabezpečovacieho a sledovacieho zariadenia obvinený D. N. vstúpil spoločne s doposiaľ nestotožneným mužom a N. D. do kabíny ťahača Volvo FH 12-420 s evidenčným číslom TT633BR odstaveného spolu s návesom značky Lamberet LVFS3F evidenčného čísla TT436YH naloženého 192 ks televízorov zn. Samsung na odpočívadle nachádzajúcom sa na 52. kilometri diaľnice D1 v smere na Prahu v katastri obce Střekov v Českej republike, ale následne Roman Doležaj po naštartovaní predmetného ťahača nedokázal tento pohnúť a po viacerých neúspešných pokusoch o uvedenie ťahača do pohybu, za účelom zahladenia stôp N. D., N. U., H. F., obvinený D. N. a nestotožnená osoba poškodili 2 ks mýtnych jednotiek nachádzajúcich sa v ťahači, krycie sklo tachografu, prístrojov a ukazovateľov a z priestoru kabíny ťahača odcudzili 1 ks satelitnej navigácie zn. MIO v hodnote 220,75 EUR, pričom v prípade dokonania tohto trestného činu by krádežou ťahača a návesu vznikla škoda spoločnosti CHLADTRANS, s.r.o. vo výške 44.707,- EUR a spoločnosti Samsung Electronics Europe Logistics B.V. vo výške 169.920,- EUR,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Týmto rozsudkom boli zároveň obžalovaní 1/ N. D., nar. XX.XX.XXXX v Q. M., trvale bytom F. XXXX/XXB, W.; 2/ H. F., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom W. XX/XXX, R.; 3/ D. T., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom T. XXX, t.č. vo výkone väzby v ÚVV Košice; podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava č. Kv 75/15/2200-348 zo dňa 11.07.2016 zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako pokračovací obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v bode 1/ obžaloby v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2/ obžaloby ako dokonaného trestného činu, ktorého sa v bodoch 1/ a 2/ mali dopustiť obžalovaní N. D. a H. F. a zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, ktorého sa v bode 2/ mal dopustiť D. T., ktorých skutkov sa mali dopustiť tak, že

1/ ako členovia organizovanej skupiny páchatel'ov, pôsobiacej na území Českej republiky a Slovenskej republiky, v zložení obvinený N. D., obvinený H. F., X. Y. (vylúčený na samostatné konanie), N. U. (vylúčený na samostatné konanie), H. J. (vylúčený na samostatné konanie) a D. N. (vylúčený na samostatné konanie), pod vedením obvineného N. D. v W. a na iných miestach sa pokúsili odcudziť nákladnú motorovú súpravu (kamión) skladajúcu sa z ťahača zn. Volvo FH 12-420, modrozelenej metalízy, ev. č. TT 633 BR a z návesu zn. Lamberet LVFS3F, bielej farby, ev. č. TT 436 YH naloženým 192 kusov televízorov zn. Samsung, tak že potom ako X. Y. získal informáciu od H. J., aký tovar, na akom vozidle a kde bude prevážať, sa dohodol s N. D. na odcudzení tohto kamiónu s tovarom a jeho následnom predaji ďalším osobám, pričom za účelom úspešného odcudzenia kamiónu aj s nákladom, obvinený N. D., N. U. a obvinený H. F. vopred naplánovali a obhliadli miesto krádeže na parkovisku na diaľničnom odpočívadle nachádzajúcom sa na 52 kilometri diaľnice D1 v smere jazdy na Prahu, v katastri obce Y., okres Benešov, Česká republika, pričom obvinený N. D. poveril X. Y. zabezpečením kľúča od kamióna, ktorý X. Y. prevzal od H. J. a tento odovzdal obvinenému N. D., ktorý zabezpečil vyhotovenie jeho kópie a následne kľúč vrátil X. Y. šóférovi H. J., ktorému obvinený N. D. dával prostredníctvom X. Y. pokyn a inštrukcie, kde má počas svojej cesty s kamiónom zastaviť, na čo H. J. odstaviť dňa 30.11.2010, v čase od 21.45 hod. do 22.30 hod., na parkovisku na diaľničnom odpočívadle nachádzajúcom sa na 52 kilometri diaľnice D1 v smere jazdy na Prahu, v katastri obce Y., okres Benešov, Česká republika kamión aj s naloženým návesom a od tohto odišiel, kde následne na to obvinený N. D. spoločne s D. N. a doposiaľ presne nestotožneným mužom pravdepodobne ruského pôvodu vnikli do kamiónu, za účelom jeho odcudzenia a znefunkčnenia zabezpečovacieho zariadenia a znefunkčnenia prípadného sledovacieho zariadenia, avšak obvinený N. D. po naštartovaní predmetného kamióna nedokázal tento pohnúť a po niekoľkých neúspešných pokusoch o uvedenie ťahača do pohybu a za účelom zahladenia stôp, obvinený N. D., D. N. a nestotožnená osoba poškodili 2 kusy mýtnych jednotiek nachádzajúcich sa v ťahači, krycie sklo tachografu, prístrojov a ukazovateľov a z priestoru kabíny ťahača odcudzili 1 kus satelitnej navigácie zn. MIO v hodnote 220,75,- EUR, pričom v prípade dokonania tohto trestného činu by krádežou ťahača a návesu vznikla škoda spoločnosti CHLADTRANS, s.r.o. vo výške 44.707,- EUR a krádežou naloženého tovaru spoločnosti Samsung Electronics Europe Logistics B.V. vo výške 169.920,- EUR,

2/ ako členovia organizovanej skupiny páchatel'ov, pôsobiacej na území Českej republiky a Slovenskej republiky, v zložení obvinený N. D., obvinený H. F., obvinený D. T., X. Y. (vylúčený na samostatné konanie), N. U. (vylúčený na samostatné konanie) a H. J. (vylúčený na samostatné konanie), pod vedením obvineného N. D. v W. a na iných miestach odcudzili nákladnú motorovú súpravu (kamión) skladajúcu sa z ťahača zn. Volvo FH 12-420, modrozelenej metalízy, ev. č. TT 633 BR a z návesu zn. Lamberet LVFS3F, bielej farby, ev. č. TT 436 YH naloženým 19.020 kg čokolády Milka, tak že potom ako X. Y. získal informáciu od H. J., aký tovar, na akom vozidle a kde bude prevážať, sa dohodol s N. D. na odcudzení tohto kamiónu s tovarom a jeho predaji ďalším osobám, pričom za účelom úspešného odcudzenia kamiónu aj s nákladom, obvinený N. D., N. U. a obvinený H. F. naplánovali miesto krádeže kamiónu s tovarom na parkovisku nachádzajúcom sa pri benzínovej čerpacej stanici „9 křížů“ na diaľnici D1, na 166,5 km v smere z Prahy do Brna, v katastri obce M. M., Česká republika, uvedené miesto obhliadli a zmapovali, následne obvinený N. D. dával prostredníctvom X. Y. pokyn a inštrukcie šóférovi H. J., kde má počas svojej cesty s kamiónom zastaviť, na čo H. J. odstaviť dňa 21.01.2011 v čase po 00.15 hod. naložený kamión na parkovisku nachádzajúcom sa pri benzínovej čerpacej stanici „9 křížů“ na diaľnici D1, na 166,5 km v smere z Prahy do Brna, v katastri obce M. M., Česká republika a od tohto odišiel, kde následne na to na pokyn obvineného N. D. vstúpil do odstaveného vozidla obvinený D. T., kamión naštartoval a aj s tovarom tento odviezol na územie Slovenskej republiky, pričom obvinený N. D.,

N. U. a obvinený H. F., robili kamiónu šoférovanejmu obvineným D. T. doprovod na osobnom motorovom vozidle, čím spôsobili poškodeniu spoločnosti CHLADTRANS, s.r.o., Sereďská 249/7395, Trnava, IČO 36 252 743, Slovenská republika, škodu odcudzením ťahača zn. Volvo vo výške 14.576,- EUR a na návesu zn. Lamberet vo výške 30.131,- EUR a odcudzením tovaru - čokolády Milka vo výške 61.948,80 EUR,

pretože nebolo dokázané, že skutky spáchali obžalovaní.

Zároveň okresný súd podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodených 1/ spoločnosť FM POLSKA Sp. z o.o. so sídlom ul. Lugowa 30, 96-320 MSZCZONÓW, Poľská republika; 2/ spoločnosť CHLADTRANS, s.r.o. so sídlom 917 05 Trnava, Sereďská č. 249/7395, IČO: 36 252 743; 3/ Generali Poisťovňa, a.s., so sídlom 841 04 Bratislava, Lamačská cesta 3/A; IČO: 35 709 332, 4/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom 815 74 Bratislava, Dostojevského rad č. 4, IČO: 00 151 700; s nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 1393-1427.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných, svedkov, poškodených, oboznámením sa s pripojenými spismi ako aj oboznámením sa s početnými listinnými dôkazmi, to všetko tak, ako je podrobne špecifikované v odôvodnení napadnutého rozsudku (str. 6-51 rozsudku). Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že k jednotlivým skutkom na podklade obžalôb skutočne došlo, čo nesporne vyplývalo najmä z výpovedí svedka H. J., ktorý opísal krádež kamiónov, trestného spisu polície ČR ako aj výpovedí svedkov T., T., M., S. a A., a tiež z listinných dôkazov. Okresný súd konštatoval, že spoločným znakom oboch skutkov bolo to, že obžalovaných D., F., N. a T. usvedčujú svedkovia - spolupracujúci obvinení N. U., X. Y. a H. J. ďalej v texte ako „svedkovia, svedok“), ktorí boli pôvodne tiež obvinení, a u ktorých bolo ich trestné stíhanie postupom podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku podmienene zastavené. V prejednávanom prípade mali skutky spáchať celkom siedmi obvinení, pritom traja z nich sa dostali do pozície spolupracujúceho obvineného a trestné stíhanie je tak vedené len voči zostávajúcim štyrom obvineným. Organizátor trestnej činnosti, ktorým mal byť obžalovaný D., informácie selektoval a organizovanú skupinu tak pomyselne rozdelil na dve časti, a to časť týkajúcu sa prepravy tovaru a logistiky, ktorú mali tvoriť svedkovia J. a Y. spolu s obžalovaným D. a časť takpovediac výkonnú, ktorá mala zabezpečiť krádež ako takú a následné disponovanie s ukradnutým tovarom, ktorú mali tvoriť v prípade skutku 1/ obžalovaní D., N. a F. spolu so svedkom U. a v prípade skutku 2/ obžalovaní D., F. a T. so svedkom U.. Všetci obžalovaní účasť na žalovaných skutkoch popreli a okrem výpovedí svedkov, ktorých okresný súd označil ako tzv. „kajúcnikov“ ich s trestnou činnosťou nič nespájalo. Práve preto okresný súd dôsledne skúmal vierohodnosť výpovedí spolupracujúcich obvinených, pričom dodal, že samotná skutočnosť, že ide o spolupracujúcich obvinených neznamena, že ich výpovede sú vierohodné. Pokiaľ ide o výpoveď svedka J., okresný súd uviedol, že tento svedok usvedčoval len obžalovaného D., a to z dôvodu, že mu o účasti tohto obžalovaného na skutkoch povedal svedok Y., pričom s ostatnými členmi zoskupenia neprišiel do kontaktu. Okresný súd poukázal na svedecké výpovede svedkov J. a Y., ktoré sa odlišovali pokiaľ ide o opísanie priebehu spáchania oboch skutkov. Svedok Y. poprel, že by svedka J. nútil k spáchaniu skutkov a približoval mu bližšie informácie o údajných krádežiach, na ktorých sa podieľal. Z vykonaného dokazovania vyplynulo aj to, že svedok J. sa o okolnostiach spáchania skutku nekontaktoval s obžalovaným D., nikdy sa s ním (s výnimkou jedného prípadu) nestretol, nedohadoval si s ním páchanie trestnej činnosti. Okresný súd sa vzhľadom na rozpornosť výpovedí týchto svedkov osobitne venoval analýze vierohodnosti týchto svedkov, a to aj v nadväznosti na výpoveď svedka U., najmä preto, že svedkovia J. a Y. spolu s obžalovaným D. tvorili podľa obžaloby jednu časť organizovanej skupiny, ktorá bola obžalovaným D. oddelená od druhej časti, ktorá pokus krádeže a následne krádež kamióna realizovala. Okresný súd sa stotožnil s názorom krajského prokurátora o tom, že rozdiely vo výpovediach svedkov Y. a J. pokiaľ ide o vznik resp. podmienky vzniku páchania trestnej činnosti (t.j. či Y. J. donútil spolupracovať alebo naopak či J. ponúkol Y. možnosť krádeže kamióna s lukratívnym nákladom) môžu súvisieť so snahou svedkov sa vyvinúť resp. dostať samých seba do výhodnejšej pozície, avšak rozpor v tom, ako a kedy sa svedok J. dozvedel o účasti obžalovaného D. na trestnej činnosti to nevysvetľuje. Okresný súd sa stotožnil aj s námietkou obhajoby vo vzťahu k oboznamovaniu analýzy hovorov obžalovaného D., nakoľko tieto neboli oboznámené na hlavnom pojednávaní, čo nenavrhol ani prokurátor pričom pokiaľ ide o jeden konkrétny prepis hovoru medzi obžalovaným D. a svedkom J., jeho obsah si krajský prokurátor vysvetľuje spôsobom, ktorý mu vyhovuje. Okresný súd sa

nestotožnil s námietkou obhajoby o nezákonnosti súhlasov na odpočúvanie, pretože tieto neobsahujú odôvodnenie. Poukázal pritom na to, že odôvodnenie nie je povinnou náležitosťou súhlasu, ale len povinnou náležitosťou žiadosti o použitie informačno-technického prostriedku. Za nedôvodnú vyhodnotil aj námietku o nestotožnení osôb používajúcich predmetné telefónne čísla v prípade hovorov č. 19141 a č. 301, pretože v prípade prepisu hovoru č. 19141 obžalovaný D. nepoprel, že ide o hovor z jeho telefónneho čísla a aj z obsahu rozhovoru je zrejmé, že je to práve obžalovaný D., ktorý telefonuje so svedkom J. a v prípade prepisu hovoru č. 301 obžalovaný F. potvrdil, že telefonoval so svedkom U.. Okrem rozporov týkajúcich sa účasti obžalovaného D. na žalovanej trestnej činnosti okresný súd poukázal aj na ďalšie rozpory vo výpovediach, a to napr. keď svedok Y. uvádzal, že mobilný telefón určený na komunikáciu v súvislosti s páchaním trestnej činnosti odovzdal svedkovi J. už pred pokusom krádeže kamióna, avšak svedok J. tvrdí, že telefón od svedka Y. dostal až po pokuse o krádež kamióna, ďalej to, že svedok Y. si nepamätá na pokyn, ktorý mal dať svedkovi J. v súvislosti s rozobratím a zahodením mobilného telefónu, avšak svedok J. tvrdí, že rozobrať telefón a jeho časti zahodiť mu kázal svedok Y., tiež to, že svedok Y. si nepamätá, že by v súvislosti s pokusom o krádež kamióna táto krádež mala prebehnúť tak, že by náves odviezol iný ťahač, avšak svedok J. tvrdí, že ho svedok Y. v H. žiadal, aby išiel pomaly, pretože potrebujú na krádež zabezpečiť iný ťahač, ako aj to tvrdenie, že svedok Y. tvrdí, že so sumy 10.000 eur, ktorú mu odovzdal obžalovaný D. sumu 5.000 eur odovzdal svedkovi J., avšak ten prevzatie akejkoľvek sumy popiera. Okresný súd prihliadol aj na čas, ktorý uplynul od spáchania žalovanej trestnej činnosti v súvislosti s čím konštatoval, že nie každá nezrovnalosť znamená, že svedkovia sú nevierohodní resp. že nehovoria pravdu. Aj napriek tomu však okresný súd rozpory vo výpovediach svedkov Y. a J. nespájal s faktorom času, pretože išlo o zásadné rozpory (s výnimkou rozporu v tom, či svedok J. svedkovi Y. navrhol zrealizovať fiktívnu krádež kamióna alebo či svedok Y. svedka J. pod hrozbami k spolupráci na krádežiach donútil), a preto ich výpovede nepovažoval za dôveryhodné, pokiaľ ide o zapojenie obžalovaného D. do trestnej činnosti. K výpovedi svedka U. k obom skutkom uviedol, že tento svedok sa v čase spáchania skutkov na miestach spáchania skutkov nachádzal. Aj vo výpovedi tohto svedka však okresný súd spozoroval nezrovnalosti, a to vo viacerých smeroch. Svedok U. opísal miesto a čas príchodu Touaregu na miesto, kde mal zaparkovať kamión v prípade skutku 1/ inak ako svedok J.. Rozpory boli aj pokiaľ ide o popis a priebeh pokusu krádeže kamióna, pričom svedok U. uviedol, že kamión bol naštartovaný celkom 2x a čas medzi jednotlivými naštartovaniami odhadol na 5 až 8 minút, pričom medzi prvým a druhým naštartovaním kamióna mali obžalovaní D. s N. a neznámym páchatelom z ťahača vystúpiť a vrátiť sa do vozidla Touareg, kde sa mali so svedkom U. a F. radiť o tom, prečo sa im nepodarilo s kamiónom odísť. Z odborného vyjadrenia č. 6/2016 zo dňa 13.05.2016 síce vyplynulo, že ťahač bol naštartovaný po jeho odstavení svedkom J. celkom 2x ako to uvádzal svedok U., a to o 22:10 hod. a následne o 22:13 hod., avšak časový odstup medzi oboma naštartovaniami je len trojminútový, čo výrazne spochybňuje priebeh skutkového deja spôsobom, ako ho opisoval svedok U.. Ďalšou nezrovnalosťou bola navigácia, ktorú mal obžalovanému D. podľa výpovede svedka U. doniesť svedok Y., pričom svedok J. ale vypovedal, že odcudzenú navigáciu mu doniesol svedok Y. a svedok J. ju následne aj vydal do trestného konania, čo vyplýva zo Zápisnice o vydaní veci zo dňa 26.10.2015. Pokiaľ ide o námietku obhajoby o zabezpečení tachografického krúžku do konania na účely vypracovania odborného vyjadrenia okresný súd v zhode s obžalobou nepovažuje za relevantnú, pretože kópia tachografického krúžku bola orgánom činným v trestnom konaní zaslaná spolu s kópiou trestného spisu polície Českej republiky. Samotná skutočnosť, že tachografický krúžok nebol do konania zabezpečený postupom podľa § 89 Trestného poriadku nerobí z predmetného odborného vyjadrenia nezákonný resp. nepoužiteľný dôkaz. Pokiaľ ide o skutok 2/, vo výpovedi svedka U. okresný súd zachytil rovnako nezrovnalosti, keď svedok U. uviedol, že svedok J. mal najskôr viezť náklad malých čokolád ku káve, pričom o takýto tovar záujem nebol a akcia bola zrušená. Krádež kamióna sa preto uskutočnila vtedy, keď svedok J. viezol 100 g balenie čokolády Milka. Svedok J. ale predchádzajúcu informáciu o náklade malého balenia čokolády neuvádzal. Ďalší rozpor spočíval v opise vozidla, ktorým sa mali dopraviť na miesto spáchania skutku 2/ ako aj osoby vlastníka vozidla, keď svedok U. opísal vozidlo ako buď sivo zlatej farby alebo bordovej farby, čo je výrazný rozdiel, a tiež nemohla byť pravda, že išlo o vozidlo z požičovne, pretože vlastníkom vozidla bol svedok J. W.. Ďalej podľa vyjadrenia svedka U. po krádeži kamióna išli z Českej republiky do Slovenskej republiky vo vozidle Škoda Octavia celkom tri osoby, a to svedok U. a obžalovaní D. a F.. Z lustrácie v systéme ISP - Kontrola osôb však vyplynulo, že v rozhodný čas išiel svedok po uvedenej trase, avšak vo vozidle bol sám. Z lustrácie je zrejmé, že táto obsahuje aj údaje o posádke kontrolovaného vozidla, a preto je nepochybné, že pokiaľ by so svedkom U. v čase kontroly boli obžalovaní D. a F., bolo by to v lustrácii uvedené a rovnako tak by lustrácia obsahovala záznam o tom, že svedok U. bol podrobený dychovej skúške na prítomnosť alkoholu. Svedok tiež uviedol, že mal k dispozícii skladové priestory, pričom malo

ísť o skladové priestory u svedka T. v R. na T. ceste. Svedok T. však poprel, že by sa v jeho skladových priestoroch na T. ulici v R. za jeho účasti dňa 21.01.2011 resp. 22.01.2011 vykladali z kamióna odcudzené čokolády Milka a ďalej uviedol, že ho svedok U. nikdy nežiadal o to, aby mohol v jeho skladových priestoroch uskladniť nejaký kamión. Svedkyňa J. Q. - T. (bývalá družka svedka U.) vypovedala, že svedok U. nikdy nemal prístup do skladových priestorov, nikdy nedisponoval kľúčmi od skladových priestorov a je vylúčené, aby sa do objektu dalo dostať nepozorovaným spôsobom a uskladniť tam tovar bez vedomia otca svedkyne. Svedkyňa tiež uviedla, že jej rodičia nikdy nesúhlasili s tým, že svedkyňa žije so svedkom U., ale rešpektovali to a ich vzťah k svedkovi U. bol neutrálny. Z výpovedí svedka T. a svedkyne Q. - T. je potom zrejmé, že svedok U. nemal k dispozícii skladové priestory, ktoré prenajímal svedok T., čo vylučuje možnosť, aby obžalovaný T. kamión po jeho odcudzení zaparkoval aj s odcudzeným tovarom čokolády Milka v areáli svedka T.. Svedok U. síce uviedol, že do areálu a priestorov sa dostal pomocou akéhosi N., ktorý bol zamestnancom svedka T., podľa slov svedkyne Q.-T. však tento zamestnanec vykonával pomocné práce a nemal prístup do skladových priestorov. Nakoniec svedok U. vypovedal, že odcudzený tovar čokolády Milka do Českej republiky prepravil svojim kamiónom svedok P. Y., avšak tento svedok poprel vykonanie prepravy odcudzeného tovaru a rovnako poprel aj prevoz odcudzeného návesu za mesto Brno. To, že svedok U. vedel opísať ťahač svedka Y. ešte sama o sebe neznamena, že tento prepravoval odcudzený tovar. Svedok U. mal možnosť ťahač svedka Y. poznať buď z opisu menovaného svedka alebo ho jednoducho pri niektorom stretnutí so svedkom aj fyzicky videl. Pokiaľ ide o nezrovnalosti vo výpovedi tohto svedka, okresný súd konštatoval, že tieto neboli zapríčinené odstupom času. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že prítomnosť jednotlivých obžalovaných pri páchaní prejednávanych skutkov ako priamy svedok potvrdzuje len svedok U.. K účasti obžalovaného N. okresný súd uviedol, že v danej veci absentuje akýkoľvek dôkaz o účasti tohto obžalovaného na trestnej činnosti. Tento obžalovaný mal byť len akýmsi odborníkom na odblokovanie sledovacích zariadení, preto súd vykonal dokazovanie na preukázanie jeho účasti skúmaním prístrojovej dosky, na ktorej sa nachádzali stopy DNA obžalovaného N.. Uviedol, že páchatelia skutku v bode 1/ obžalovaného N. a jeho upravenú prístrojovú dosku k spáchaniu skutku nepotrebovali, mali zabezpečený duplikát kľúča od ťahača, ktorým takto mohli naštartovať ťahač bez toho, aby zasahovali do prístrojovej dosky ťahača. Navyše, ani zhoda DNA nebola dostatočná na vznesenie obvinenia obžalovanému N. a predmetné trestné stíhanie bolo prerušené. Ako dôkaz nemohlo obstáť ani to, že obžalovaný bol v konaní Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/78/2012 uznaný vinným z krádeže osobného motorového vozidla, pričom pri jeho krádeži bola použitá aj rušička signálu GSM, pretože pokiaľ vozidlo vysiela signál GSM umožňujúci jeho lokalizáciu na odblokovanie resp. rušenie tohto signálu postačuje aj obyčajná rušička. Páchatelia skutku tak nepotrebovali žiadneho „špecialistu“ na rušenie signálu a jednoducho by im stačila rušička. Zároveň dodal, že samotné schopnosti obžalovaného bez ďalšieho nepreukazujú jeho účasť na tejto trestnej činnosti, keď navyše vykonaným dokazovaním ani žiadne špecifické schopnosti obžalovaného neboli preukázané. Poukázal tiež na to, že v prípade skutku v bode 2/ páchatelom podľa obžaloby postačoval na poslednú chvíľu zabezpečený obžalovaný T. s rušičkou a žiadneho „špecialistu“ na sledovacie zariadenia nepotrebovali. K účasti obžalovaného F. okresný súd uviedol, že tento obžalovaného okrem výpovede svedka U. s prejednanou trestnou činnosťou nič nespája. Pokiaľ ide o prepis hovoru č. 301 zo dňa 31.03.2011, tento hovor nič nedokazuje ani nevyvracia, obsah hovoru nemožno spájať s trestnou činnosťou. Účasť obžalovaného F. nepotvrďuje ani zaistenie televízor zn. Technika, pričom ani domnienka, že tento televízor mal pochádzať z inej trestnej činnosti nepreukazuje vinu obžalovaného v tejto trestnej veci. Pokiaľ ide o výpoveď svedka U., že úlohou obžalovaného F. bolo okrem vykladania odcudzeného tovaru aj „doraziť“ policajta v prípade cestnej kontroly s odôvodnením, že obžalovaný F. je boxer, toto vysvetlenie súd považuje za absurdné, pretože takýmto spôsobom by páchatelia len upúťali na seba pozornosť nehovoriac o tom, že toto vysvetlenie je v rozpore s iným tvrdením svedka U., podľa ktorého úlohou posádky sprievodného vozidla pri krádeži tovaru čokolády Milka bolo naviazať na seba pozornosť prípadnej policajnej hliadky a nie zabezpečiť jej fyzické zneškodnenie. Pokiaľ ide o skutočnosť tvrdenú obžalovaným F. a zároveň popieranú obžalobou, a to že obžalovaný F. mal zdroj príjmov a nebol odkázaný na páchanie trestnej činnosti okresný súd uvedené považoval za irelevantné. Obžalovaný F. totižto mohol spáchať trestnú činnosť aj v prípade, že mal legálny zdroj príjmov, avšak páchanie trestnej činnosti týmto obžalovaným vykonaným dokazovaním preukázané nebolo. K účasti obžalovaného T. uviedol, že aj tohto obžalovaného spája s trestnou činnosťou len svedok U.. Tento obžalovaný mal byť v prípade skutku 2/ zabezpečený až na poslednú chvíľu ako náhrada za obžalovaného D., ktorý mal šoférovať odcudzený kamión. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že obžalovaný T. nie je držiteľom vodičského oprávnenia, čo nielen spochybňuje jeho schopnosť šoférovať kamión, ale vyvoláva riziko cestnej kontroly a vzbudenie pozornosti hliadky PZ. Bolo preukázané, že práve obžalovaný D., ktorý je držiteľom vodičského oprávnenia a preto je

pochybné, že by nedokázal odcudzený kamión odšoférovať sám. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani to, že by ktokoľvek videl obžalovaného T. šoférovať hoci aj „obyčajné“ nákladné vozidlo. Ani výpoveď svedka J. I. nepotvrdila schopnosť obžalovaného T. viesť nákladné motorové vozidlo. Okresný súd sa pritom nestotožnil s vyjadrením prokurátora, ktorý postup predchádzajúci návrhu na vypočutie svedka I. považoval za zákonný. Z výpovede svedka J. vyplynulo, že dozorujúci prokurátor dal pokyn vyšetrovateľovi a vyšetrovateľ následne pokyn svedkovi J. vyťažiť svedka I. ešte predtým, ako by tento svedok vypovedal na súde. Z uvedeného potom nevyhnutne vyplýva, že dozorujúci prokurátor mal vedomosť o existencii svedka, ktorý mohol na súde k schopnostiam obžalovaného T. viesť nákladné vozidlo vypovedať a ak chcel tohto svedka navrhnuť, mal tak urobiť. Postupom prokurátora a vyšetrovateľa tak došlo k výsluchu svedka I. bez účasti obvineného resp. jeho obhajcu a bez účasti vyšetrovateľa, čo je postup odporujúci zákonu, pretože sa tak stalo po vznesení obvinenia, čím bolo porušené právo obvineného na spravodlivý proces. Naopak, v prospech obžalovaného T. vyzneli výpovede svedkov U., W., A. a H., ktorí zhodne potvrdili, že sa zúčastnili oslavy narodenia dcéry obžalovaného T., ktorá sa narodila dňa XX.XX.XXXX a mala trvať niekoľko dní potom, ako sa družka obžalovaného T. vrátila z pôrodnice domov, pričom samotná družka obžalovaného sa z pôrodnice vrátila dňa 17.01.2011. Tieto svedecké výpovede výrazne spochybňujú účasť obžalovaného T. na spáchaní skutku 2/. Pokiaľ ide o plne funkčnú rušičku zaistenú pri domovej prehliadke u obžalovaného T., táto rušička nebola znaleckým dokazovaním spojená s trestnou činnosťou. Obžalovaného s trestnou činnosťou nespojilo ani 14 ks štvorcípnych ostňov zaistených pri domovej prehliadke, pretože tieto neboli pri spáchaní skutku 2/ použité a ich prípadné určenie na spáchanie skutku nevyplývalo ani z vykonaného dokazovania. K účasti obžalovaného D. okresný súd uviedol, že obžalovaného usvedčujú len svedkovia U. a Y.. Obžalovaného D. na žiadnom z dvoch miest spáchania prejednávaných skutkov nikto nevidel, pri domových prehliadkach a prehliadkach iných priestorov u neho nebola zaistená žiadna vec súvisiaca s prejednávanou trestnou činnosťou a pokiaľ ide o zaistené televízory, uvedené bez ďalšieho neznamena, že sa na trestnej činnosti podieľal. Obžalovaný D. má všetky vodičské oprávnenia, čo spochybňuje tvrdenie svedka U., že v prípade skutku 1/ sa nedokázal s ťahačom pohnúť. Výpoveď svedka Y. o tom, že obžalovaný D. mal byť oslovený svedkom Y. náhodne pred spáchaním prvého skutku ostalo v rovine nepodloženého tvrdenia. Svedok Y. mal navyše motív nevypovedať pravdivo a obžalovaného D. krivo obviňovať, pretože obžalovaný D. mu v minulosti požičal peniaze, ktoré svedok Y. nevedel vrátiť, pričom preto prišiel o rodinný dom. Pokiaľ ide o prepis hovoru č. 19141 zo dňa 22.06.2011, tento dôkaz preukazuje len to, že obžalovaný D. sa chcel so svedkom J. osobne stretnúť z dôvodu, že mu svedok písal urážlivé SMS správy. Z vyjadrenie obžalovaného D. „Som Ti povedal, že o tej prvej veci som vedel, nebolo to. A druhá vec neviem.“ nevyplýva, že by obžalovaný potvrdzoval svoju účasť na spáchaní skutkov. Okresný súd k výpovediam svedkov kajúcnikov dodal pokiaľ ide o svedka Y., že tento svedok bol operatívou vyťažovaný v súvislosti s prejednávanými skutkami, a to v rámci vyťažovania k skupine tzv. R., pričom operatíva mala informácie o aktívnej účasti svedka Y. na prejednáwanej trestnej činnosti od svedka U.. Ak je ale pravdivá premisa obžaloby, že organizovaná skupina mala dve zločky a tieto boli od seba obžalovaným D. separované, potom sa svedok U. o účasti svedka Y. mohol dozvedieť až z vyšetrovacieho spisu. Pokiaľ ide o svedka U., tento spoluprácu v OČTK podmieňoval jeho prepustením z väzby, čo vyplýva zo Záznamu zo dňa 27.09.2013, nie motiváciou „upratať si“ svoj život, ako uviedol pred súdom. Nešlo teda o zmenu postoja svedka U. k životu, ktorý do jeho zadržania viedol, ale o obchod v duchu „niečo za niečo“. Tento svedok bol zároveň ochotný „zobchodovať“ informácie o inej trestnej činnosti výmenou za zastavenie trestného stíhania. Okrem početných rozporov vo výpovedi svedka U. okresný súd prihliadol a zistil aj to, že svedok U. sa snažil ovplyvniť výpoveď inej osoby v inom trestnom konaní (osobu označenú ako „N.“ žiada o odpoveď, či „F.“ N. doniesol akési výpovede a tohto žiada, aby si predmetné výpovede riadne naštudoval a aby sa tiež inšpiroval výpoveďou svedka U. a dokonca osobu N. inštruuje, akým spojeniam sa vo výpovedi vyhýbať s cieľom, aby jeho výpoveď bola presvedčivá.) Uvedené potom len znižuje pravdepodobnosť, že svedok U. v konaní vypovedal pravdu. Okresný súd tiež poukázal a ďalšie listinné dôkazy, a to odpoveď riaditeľa ÚVTOS Dubnica nad Váhom v spojení s výpoveďou svedka J., ktorý vypovedal o tom, ako počas výkonu trestu odňatia slobody príslušníci operatívy navštevovali svedkov U. a T. a nosili im „papiere, z ktorých sa svedkovia učili. Možno tak dôvodne predpokladať, že svedkovia U. a T. svoje výpovede koordinovali aj v prejednáwanej trestnej veci. Súčasne podotkol, že počet návštev svedkov J. a J. v ÚVTOS Dubnica nad Váhom ako príslušníkov operatívy u svedkov U. a T. je enormný, pričom vysvetlenie operatívcov, že za svedkami U. a T. chodili vo viacerých trestných veciach neobstojí a vyvoláva vážne pochybnosti o dôveryhodnosti vyťažovania a výpovedí svedkov. Vo vzťahu k vierohodnosti výpovedí svedkov kajúcnikov okresný súd poukázal na riziká podmieňovania výpovedí svedkov želaniam orgánov činných v trestnom konaní, pretože sa tým môže zmeniť procesné postavenie svedkov. Svedkovia kajúcnici majú v štádiu, keď sú obvinení prístup

do vyšetrovacieho spisu, môžu tak svoje výpovede upravovať a dopĺňať podľa potreby. Uvedené potvrdil aj svedok U., ktorý na hlavnom pojednávaní potvrdil úpravu svojej výpovede vo vzťahu ku skutku 2/ po tom, ak si prečítal výpoveď svedka T. a rovnako potvrdil, že má vedomosť o tom, ako o prejednávanych skutkoch vypovedali iní svedkovia. Poukázal tiež na pochybnosti o vedení vyšetrovania, čo potvrdzuje výpoveď svedka M., ktorý vypovedal, že mu pred výsluchom boli predložené výpovede svedka J. a U. a svedok bol požiadaný, aby sa k nim vyjadril. Neštandardným je tiež postup vo vzťahu k svedkyni J., ktorá vypovedala, že jej niekto volal z kriminálky a pýtal sa jej, či vie, že J. mal ukradnúť kamión. Z uvedených dôvodov potom okresný súd svedkov J., Y. a U. nepovažoval za vierohodných svedkov. Pokiaľ ide o výpoveď svedka T., okresný súd konštatoval, že tento sa stal svedkom na žiadosť svedka U., o skutkoch mal len sprostredkované informácie od svedka U. počas umiestnenia v ÚVTOS Dubnica nad Váhom. Keďže výpoveď svedka T. nadväzuje na výpoveď svedka U., ktorú len potvrdzuje a s ohľadom na skutočnosť, že súd svedka U. považoval za absolútne nevierohodného, súd výpoveď svedka T. rovnako považoval za nevierohodnú. V závere odôvodnenia okresný súd reagoval na záverečnú reč prokurátora vo vzťahu k čomu dodal, že záznamy svedka U. z operatívneho vyťažovania zo dňa 19.06.2014 zo dňa 20.01.2015 na hlavnom pojednávaní neboli oboznamované. Výpoveď svedka U. o opoznaní svedka J. ako vodiča kamióna je v rozpore s vykonanou rekogníciou, pretože svedok U. v predložených fotoalbumoch za šoféra označil vždy dve osoby, ku ktorým uviedol, že sa mu najviac podobajú na šoféra kamióna. Za dôkaz preukazujúci vinu obžalovaných nemožno považovať záznam o policajnej kontrole svedka U. zo dňa 22.01.2011, počas ktorej bol vo vozidle sám, nie s ďalšími osobami ako uvádzal. Vyjadrenie prokurátora k svedkovi J., že si v prípade skutku 1/ nemusel všimnúť odchádzajúce vozidlo zn. Touareg je v rozpore s tvrdením svedka J., ktorý vypovedal, že Toureg popri kamióne prešiel až potom, ako s kamiónom zaparkoval. Súd sa nestotožnil s názorom prokurátora o negatívnom postoji svedkov T. a Q.-T. k svedkovi U., pretože z výpovedí týchto svedkov žiaden negatívny postoj voči svedkovi U. nevyplýva. Pokiaľ ide o svedka Y., okresný súd mohol hodnotiť len jednu jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní a nie tie výpovede, ktoré na hlavnom pojednávaní neboli vykonané. Okresnému súdu nakoniec ani nebolo zrejmé, o akom „know-how“ obžalovaného D. prokurátor v záverečnej reči hovoril, pretože z vykonaného dokazovania nevyplývalo nič, čo by preukazovalo akékoľvek know-how tohto obžalovaného spojené s kamiónovou prepravou. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani to, že by mal obžalovaný F. znalosti bojových umení a ničím nepodložené úvahy o jeho úlohe v podobe „fyzickej ochrany“ členov organizovanej skupiny. Ani úvahy o nutnosti iných neoficiálnych príjmov obžalovaného F. nedokazujú, že obžalovaný páchal trestnú činnosť. Úvahy prokurátora o tom, prečo bolo potrebné mať v prípade nákladu televízorov Samsung k dispozícii výkonnejšie rušičky a v prípade nákladu čokolády Milka už nie, boli pre súd nezrozumiteľné, pretože tak tovar televízorov ako aj tovar čokolád bol hodnotným tovarom, a teda pokiaľ páchatelia predpokladali sledovacie zariadenie v náklade televízorov, vychádzajúc z úvah prokurátora by bolo prirodzené, aby tak predpokladali aj v prípade nákladu čokolád. Okresnému súdu nebolo zrejmé ani to, z čoho prokurátor vyvodzoval, že obžalovaný T. mal skúsenosti so staršími typmi ťahačov a návesov, pretože nič také z vykonaného dokazovania nevyplývalo. Rovnako z vykonaného dokazovania nevyplývalo to, že by obžalovaný T. vedel šoférovať nákladné vozidlo. A tiež tvrdenie, že vozidlo Škoda Octavia s ev. číslom GA887CL si svedok U. požičal od obžalovaného T. je v priamom rozpore s tvrdením svedka U., že si predmetné vozidlo požičal z požičovne. Vzhľadom na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním nebolo bez rozumných a dôvodných pochybností preukázané, že skutok v bode 1/ spáchal aj obžalovaný N. spolu s obžalovanými D. a F. a skutok v bode 2/ aj obžalovaní D., F. a T., súd obžalovaných podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžalôb oslobodil.

Pokiaľ ide o uplatnené nároky na náhradu škody jednotlivých poškodených, okresný súd rozhodol tak, že vzhľadom na oslobodenie obžalovaných spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, poškodených s ich nárokmi na náhradu škody podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 1437.

Prokurátor krajskej prokuratúry podal odvolanie čo do oslobodzujúceho výroku rozsudku okresného súdu, v ktorom poukázal na vyhodnotenie dokazovania v zmysle záverečnej reči. Napadnutý rozsudok považuje za vecne nesprávny a nezákonný. Ako prvé poukazuje na to, že pred spojením trestnej veci s trestnou vecou vedenou na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 15Tk/1/2017 bolo meritórne rozhodnuté vo veci jedného z obžalovaných, a to D. N. tak, že tento obžalovaný bol podľa § 285

písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby. Tento rozsudok bol odvolacím súdom zrušený (uznesením sp. zn. 6To/20/2017 zo dňa 12.12.2017), pričom odvolací súd v zrušujúcom uznesení formuloval odlišné hodnotiace úsudky vo vzťahu k okolnostiam, pre ktoré bol obžalovaný N. oslobodený spod obžaloby. Aj napriek názoru odvolacieho súdu v trestnej veci obžalovaného N. okresný súd dospel k záverom, ktoré odvolací súd v zrušujúcom uznesení považoval za nesprávne. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je založené na identifikácii zásadných rozporov medzi výpoveďami jednotlivých spolupracujúcich obvinených vo vzťahu k usvedčovaniu jednotlivých obžalovaných, pričom okresný súd dôkazy vyhodnotil selektívne, nie vo vzájomných súvislostiach. Komplexné vyhodnotenie dôkazov sa do odôvodnenia napadnutého rozsudku nepremietlo. K výpoveďiam spolupracujúcich obvinených H. J. a X. Y. prokurátor vyjadril výhrady k metódam vyhodnocovania ich výpovedí ako aj rozporov v nich. S poukazom na výsledky dokazovania komplexne nie je možné vyvodiť, že by títo svedkovia vypovedali o podstatných okolnostiach skutkov nepravdu. Ak sa celkové spochybnenie výpovedí svedkov zakladá na zásadných rozporov bez toho, aby narušali celistvosť a vnútornú logiku podstatných skutkových okolností, záver o oslobodení obžalovaných je nesprávny. Pokiaľ ide o ustálenie otázky nadviazania spolupráce obžalovaných pred spáchaním skutku 1/, okresný súd nedospel k jednoznačnému záveru o pravdivosti tej výpovede svedkov Y. a J., avšak verziu J. okresný súd zjavne považoval za uveriteľnejšiu ako verziu svedka Y., o tom, že svedok J. sa sám ponúkol s možnosťou prenechania kamiónu za prísľub podielu na finančnom profite z predaja kradnutého tovaru. Na skutkovú alternatívu spojenú s vyhrážkami svedka Y. adresovanými svedkovi J. okresný súd nijako neprihliadol. Vykonaným dokazovaním bola verzia prezentovaná svedkom J. o vyhrážkach a nátlaku zo strany svedka Y. a tiež verzia o nepožadovaní žiadnej finančnej odmeny kompletne vyvrátená. V tomto smere prokurátor poukázal na prepis hovoru č. 18742 zo dňa 21.06.2011, v ktorom v rámci komunikácie obžalovaného D. svedok J. uvádza „Mňa to nezaujíma. Daj si to s X. do poriadku. Mne ste dlžní penáže.“. Tento hovor podľa prokurátora preukazuje, že v období po spáchaní žalovaných skutkov sa svedok J. u obžalovaného D. domáhal finančných prostriedkov (odmeny), čo len verifikuje časť výpovedí svedkov Y. a U.. Zmätočne vyznieva to, že na jednej strane okresný súd predmetný prepis hovoru spomína vo výpočte vykonaných dôkazov, na druhej strane ich v procese hodnotenia dokazovania nijako nezohľadnil, ani sa s ním nevysporiadal. Poukazuje na to, že na návrh prokurátora boli oboznámené celkom dva prepisy hovorov medzi obžalovaným D. a svedkom J., pričom okresný súd na obsah dôležitejšieho hovoru č. 18742 zo dňa 21.06.2011 pri hodnotení vierohodnosti výpovedí spolupracujúcich obvinených vôbec neprihliadol. Výpoveď svedka J. o motíve svojho konania vo svetle ďalších dôkazov sa javí byť absurdnou, a to s poukazom na jeho v tom čase nepriaznivú finančnú situáciu zhodne opisovanú svedkom Y. ako aj svedkom U.. Napokon samotný svedok J. na hlavnom pojednávaní dňa 29.11.2018 túto skutočnosť (nepriaznivú finančnú situáciu) pripustil, od svedka Y. si v rozhodnom čase požičal finančné prostriedky vo výške 500 eur, ktoré nebol schopný splatiť. Práve preto je leň ťažko uveriteľné, že by svedok J. svoju účasť za žalovanej trestnej činnosti nepodmieňoval podielom z predaja lukratívneho tovaru ale iba odpustením dlhu vo výške 500 eur. H. J. dokonca sám iniciatívne oznamoval X. Y. druh prevážaného tovaru, prenechanie kamiónu na určenom mieste, z čoho vyplýva, že takáto spolupráca jednoznačne vyžadovala určitý stupeň dôvery medzi zúčastnenými osobami, ktorý by bol v prípade vzťahu vybudovanom na vyhrážkach vylúčený. V situácií, kedy si obžalovaný H. J. v prípade skutku 1/ splnil všetky úlohy, v prípade skutku 2/ jeho podiel na zisku nepresiahol sumu 5.000 eur, krátko na to prišiel o zamestnanie, tak jeho snaha vymôcť si peniaze od obžalovaného D. pod hrozbou oznámenia spáchania trestnej činnosti polícií možno chápať ako pochopiteľný akt zúfalstva. Svedok J. spolu so svedkom Y. pritom mali spoločné aktivity, pričom v atmosfére takýchto spoločných aktivít možno len ťažko uveriť, že by vzťah medzi nimi bol založený na vyhrážkach, nátlaku a donucovaní. Skutočnosť, že svedok J. vo svojej výpovedi popieral, že by obdržal akúkoľvek odmenu si nemožno vysvetliť inak, ako tým, že presadzovaním verzie o donútení svojej osoby k nezištnému spáchaniu stíhaných skutkov sa svedok J. snaží mieru svojej účasti na trestnej činnosti bagatelizovať. Okresný súd si podľa jeho názoru nesprávne osvojil výpoveď svedka Y. o náhodnom stretnutí sa s obžalovaným D., keď pri vyhodnotení všetkých zistených skutočností je bezpochyby zrejmé, že svedok Y. sa s obžalovaným D. v inkriminovanom období nestretával náhodne, ale pravidelne, čo napokon potvrdil aj svedok Y. na hlavnom pojednávaní dňa 29.11.2018, keď uviedol, že s obžalovaným D. sa stretával pravidelne. V prípade žalovanej trestnej činnosti napokon ani nie je možné očakávať, že by k okolnostiam skutkov došlo len tak, pri jednom náhodnom stretnutí, o to viac, že charakter trestnej činnosti si vyžadoval konkrétne materiálne aj personálne kapacity, vrátane zabezpečenia uskladnenia a neskoršieho odbytu ukradnutého tovaru. Charakter trestnej činnosti jednoznačne vylučuje náhodnosť, ktorej okresný súd uveril, poukazujúc na výpoveď svedka Y. o náhodnom stretnutí sa s obžalovaným D.. Hoci mal svedok Y. tendenciu nezachádzať do detailov, na hlavnom pojednávaní dňa 29.11.2018 uviedol že s obžalovaným D. spolupracoval aj na iných skutkoch.

Vzhľadom na to má prokurátor za to, že časť výpovede obvineného Y. o náhodnom stretnutí sa s obžalovaným D. nie je možné vykladať tak, ako ju vyložil okresný súd. Ďalej poukazuje na to, že zo svedeckej výpovede X. Y. možno vyvodíť, že o účasti obžalovaného D. na žalovaných skutkoch sa s H. J. v náznakoch dohadovali už v období medzi jednotlivými čiastkovými útokmi, pričom zo strany svedka Y. to bolo svedkovi J. jednoznačne potvrdené po spáchaní skutku v bode 2/. K účasti obžalovaného D. na spáchaní trestnej činnosti sa svedok J. vyjadroval rozporuplne, najprv uvádzal, že o účasti obžalovaného D. sa dozvedel od Y. už predtým, na káve v nákupnom centre Max, neskôr uvádzal, že mu svedok Y. neuviedol totožnosť osôb zúčastnených na trestnej činnosti. Aj napriek rozpornému tvrdeniu svedka J. ohľadom účasti obžalovaného D. na spáchaní skutkov, ktorú rozpornosť si okresný súd všimol, použil okresný súd takúto rozpornú výpoveď pre účely cieleného spochybnenia spolupracujúceho obvineného X. Y.. Podstatným v tejto veci bolo to, že obvinený H. J. o účasti obžalovaného D. na týchto skutkoch vedomosť mal, a to najneskôr od mája 2011, kedy túto informáciu sám oznámil polícii v ČR, neskôr polícii v SR. Prokurátor mal za to, že svedok J. mal o trestnej činnosti vedomosť aj z iných zdrojov ako od svedka Y.. Poukazuje tiež na nezrovnalosti v protokolácii výpovede H. J. z hlavného pojednávania zo dňa 29.11.2018 do zápisnice o hlavnom pojednávaní, čo sa následne premietlo do hodnotenia dôkazov. Prokurátor nesúhlasí s tvrdením okresného súdu o rozpore vo výpovedi obvineného H. J. pokiaľ ide o stotožnenie troch osôb vystupujúcich z vozidla zn. Touareg, pretože obvinený opakovane uviedol, že tieto osoby do tváre nevidel, neopoznal ich. Pokiaľ teda obvinený J. tieto osoby neopoznal, totožnosť osôb nepotvrdil, nemôže sa jednať o znevierhodnenie výpovede ďalších spolupracujúcich obvinených ani výpovede samotného svedka J.. Okresný súd konštatoval významnosť skutočnosti, kedy sa svedok J. dozvedel o účasti obžalovaného D., avšak pre obhajobu je nepochopiteľné, aký súvis medzi touto okolnosťou a prepisom hovoru č. 19141 (keďže na prepis tohto hovoru okresný súd napokon ani neprihliadol) mal okresný súd na mysli, keďže v čase uskutočnenia tejto komunikácie už svedok J. mal informáciu o účasti obžalovaného D. na žalovaných skutkoch. Pokiaľ ide o okresným súdom identifikovaný rozpor vo výpovediach spolupracujúcich obvinených H. J. a X. Y. ohľadom mobilného telefónu, a to k momentu jeho odovzdania ako aj inštrukcií týkajúcich sa naloženia s telefónom po úspešnom zmocnení sa odstavenej jazdnej súpravy, prokurátor s uvedeným nesúhlasil. Podľa prokurátora k žiadnemu rozporu vo výpovediach spolupracujúcich obvinených nedošlo, pretože obaja uviedli, že dohoda bola taká, že po skutku mal svedok J. mobilný telefón zlikvidovať a zahodiť. Následne si svedok Y. na okolnosti týkajúce sa mobilného telefónu nevedel spomenúť, čo však neznamená, že v tejto časti bola jeho výpoveď nevieryhodná. Uvedené možno pripisovať i odstupu času, pričom nespomenutie si na okolnosti získania a inštrukcií ohľadom telefónu nemožno považovať za dôvod, pre ktorý by mala byť výpoveď svedka Y. za nevieryhodná nielen ako celok, ale ani jej časť. Pokiaľ ide o ustálenie časového okamihu, kedy malo dôjsť k odovzdaniu mobilného telefónu svedkovi J., je zrejmé, že v tejto otázke isté rozpory vo výpovediach obvinených boli zistené, avšak ani v tomto prípade nešlo o dôvod, pre ktorý by bolo nutné výpovede považovať za nevieryhodné. Podstatné je to, že mobilný telefón existoval, bol určený na komunikáciu ohľadom trestnej činnosti spojenej s kamiónovou dopravou, bol svedkom Y. odovzdaný svedkovi J., prostredníctvom tohto telefónu bolo reálne medzi obžalovanými komunikované. O všetkých týchto aspektoch obaja spolupracujúci obvinení X. Y. ako aj H. J. vypovedali navzájom korešpondujúcim spôsobom. Ďalej poukazuje na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrozumiteľným spôsobom nevyplýva, aké skutkové závery vyvodil okresný súd z rozporov medzi výpoveďami spolupracujúcich obvinených pokiaľ ide o priamu osobnú účasť svedka Y. na spáchaní skutkov. Na rozdiel od okresného svedka Y. vyňatá z okruhu dôkazov usvedčujúcich obžalovaného D. z účasti na spáchaných skutkoch. Vyhodnotenie, resp. identifikovanie zásadných rozporov vo výpovediach spolupracujúcich obvinených bolo podľa názoru prokurátora výsledkom nedôslednej protokolácie výpovedí spolupracujúcich obvinených na hlavnom pojednávaní, precenenia skutočnosti, že na niektoré skutočnosti si obžalovaní nevedeli s odstupom času spomenúť, prípadne nedôsledného vyhodnotenia tvrdení spolupracujúcich obvinených v kontexte ostatného dokazovania. Pokiaľ ide výpoveď spolupracujúceho obvineného - svedka Y., k tejto okresný súd vôbec neprihliadol, čo vyplýva z konštatovania okresného súdu, ktorý v odôvodnení uviedol, že obsah výsluchov tohto obvineného nepovažoval za prameň akýchkoľvek dôkazne relevantných informácií. Osobu svedka Y. okresný súd vyhodnotil ako komplexne nedôveryhodného s poukazom na identifikované rozpory vo výpovediach jednotlivých obvinených ale aj pre údajný motív pomstiť sa krivým obvinením obžalovanému D. za výkon záložného práva na jeho nehnuteľnosť pre nesplatený dlh obžalovaného D.. S uvedeným tvrdením sa prokurátor nestotožňuje, pretože svedok Y. preukázateľne komunikoval s obžalovaným D., a to len osamote, čo potvrdzuje úmysel obžalovaného D. ostať v utajení a nekomunikovať s ďalšími zainteresovanými osobami na trestnej činnosti. Okresný súd posúdil výpoveď svedka Y. ako nedôveryhodnú bez toho, aby náležite vzal do úvahy celkový obsah výpovede

spolupracujúceho obvineného a zistil čo i len jednu ním popisovanú skutkovú okolnosť. Na tomto mieste je nepochopiteľné, prečo by svedok Y. na základe incidentu z roku 2005 o šesť rokov neskôr krivo obviňoval obžalovaného D. a nepravdivo ho zaťahoval do predmetnej trestnej činnosti, pričom pred OČTK o tejto skutočnosti mlčal až do roku 2015. Podľa prokurátora je nutné na spolupracujúceho obvineného Y. nazerať ako na vierohodného svedka. Pokiaľ ide o výpoveď spolupracujúceho svedka N. U., podľa názoru prokurátora jediným správnym záverom, ku ktorému okresný súd dospel je, že k spáchaniu oboch skutkov na podklade obžaloby reálne došlo. S poukazom na vykonané dokazovanie však vyplýva to, že spomedzi spolupracujúcich obvinených okresný súd uveril výlučne svedkovi J.. Je však evidentné, že svedok J. by skutky nevedel spáchať sám, zákonite tak museli byť do trestnej činnosti zainteresované viaceré osoby. Aj napriek tomu, že sa dvaja zo spolupracujúcich obvinených k spáchaniu skutkov priznali, okresný súd im s poukazom na posúdenie vierohodnosti ich výpovedí de facto neuveril. Spochybnenie vierohodnosti výpovedi svedkov Y. a U. ako celku pritom okresný súd založil len na rozporoch jednotlivých častí výpovedí týchto obvinených. V prípade svedka U. okresný súd výslovne konštatoval, že z jeho výpovede možno urobiť aj taký záver, že sa v inkriminovanom čase na miestach spáchania skutkov aj nachádzal, avšak nie je zjavné, aký konkrétny záver z tejto prezumovanej skutočnosti okresný súd učinil. V konaní zostalo neozrejmým, či okresný súd vyhodnotil výpoveď svedka N. U. ako do takej miery nevierohodnú, že potom všetky jeho tvrdenia o priebehu skutku posúdil ako absolútnu fabuláciu, ktorý navyše sám svoju trestnú činnosť oznámil OČTK čím sa dobrovoľne vystavil trestnému stíhaniu. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu v časti posúdenia vierohodnosti výpovede svedka U. považuje prokurátor za nepreskúmateľné, pre nezrozumiteľnosť a absenciu komplexných záverov. Pokiaľ ide o výpoveď svedka U., ako prvý rozpor okresný súd identifikoval nesúlad s výpoveďou svedka J. ohľadom prízjazdu vozidla Touareg na parkovisko pri motoreste Y. v prípade skutku 1/. Z vykonaného dokazovania však jednoznačne nevyplývalo, že by vozidlo Touareg prišlo na parkovisko pri motoreste ešte pred príchodom kamiónu (tak ako tvrdil svedok J.), ale výlučne to, že po odparkovaní kamiónu napravo pri krajnici na voľnom mieste pre parkovanie kamiónov prešlo zľava popri jazdnej súprave. V danom prípade tak opis príchodu vozidla Touareg svedkom U. nie je nezlučiteľná a rozporná s výpoveďou svedka J.. Nutné je tiež poukázať na to, že od spáchania skutku 1/ uplynulo viac ako 10 rokov, pričom obaja svedkovia od počiatku konzistentne potvrdzujú, že kamión CHLADTRANS, s.r.o. sa v inkriminovanom čase na parkovisku stretol s vozidlom zn. Touareg. Okresný súd tak neadekvátne vyseletoval len niektoré časti výpovede spolupracujúcich obvinených, ktoré sa možno na prvý pohľad javili byť rozporuplnými, avšak pokiaľ by súd pristúpil k riadnemu vyhodnoteniu dokazovania a zohľadnil všetky súvisiace okolnosti, zistil by, že výpovede sa prelínajú. Za ďalší rozpor vo výpovedi obvineného N. U. okresný súd nepochopiteľne označil popisovaný priebeh pokusu krádeže s obsahom tachografického krúžku, ktorý už v tejto veci raz podliehal odvolaciemu prieskumu, pričom nadriadený súd dospel k opačnému záveru. Svedkom U. bol popisovaný priebeh opakovaného naštartovania ťahača s časovým odstupom 5-8 minút nie je rozporným s údajmi vyplývajúcimi z tachografického krúžku do takej miery, ktorá by vyvolávala pochybnosti o vierohodnosti výpovede obvineného. Vzhľadom na dispozíciu parkoviska, kedy bol ťahač od vozidla Touareg vzdialený najviac 70 m obžalovaní mohli v priebehu niekoľkých minút pokojne stihnúť dvakrát naštartovať ťahač a pokúšať sa s ním o odjazd, na čo postačovalo len niekoľko sekúnd, kedy mohli stihnúť aj krátku poradu o ďalšom postupe. V tejto súvislosti okresný súd poukazuje na odborné vyjadrenie znalca Ing. Jozefa Staňa, podľa ktorého časové rozmedzie medzi pokusmi o naštartovanie trvalo približne 3 minúty. Tvrdenie svedka U. o časovom odstupe 5-8 minút medzi pokusmi naštartovania možno odôvodniť samotnou vypätou situáciou a s ňou spojeným skresleným vnímaním času. K ďalšej nezrovnalosti vo výpovedi svedka U. bola podľa okresného súdu navigácia, ktorú mal podľa výpovede N. U. doniesť svedok Y. obžalovanému D. po neúspešnom pokuse krádeže v skutku 1/, pričom podľa okresného súdu k uvedenému nemohlo dôjsť. Takáto skutočnosť však z výpovede svedka U. nevyplýva. Z výpovede svedka U. vyplýva, že obžalovaný D. po neúspešnom pokuse v skutku 1/ vybral z ťahača navigačný systém, aby to nevyzeralo nápadne a navodilo to dojem krádeže, a teda navigáciu odcudzil obžalovaný D.. Obžalovanému D. tak navigáciu nikto nepriniesol, tak ako tvrdí okresný súd, obžalovaný D. navigáciu odcudzil sám. Táto nesprávnosť v úvahách okresného súdu opäť vyplýva v nesprávnom zaprotokolovaní výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní. Následne svedok Y. potvrdil, že mu po spáchaní skutku túto navigáciu priniesol s tým, že ju má vrátiť svedkovi J., čo obvinený Y. aj urobil. Následne svedok J. vo výpovedi uviedol, že v inkriminovanom čase mu bola navigácia z ťahača skutočne odcudzená, neskôr svedkom Y. vrátená, pričom túto navigáciu dobrovoľne vydal pre účely trestného konania. Táto navigácia bola následne vrátená svedkovi M.. Aj v prípade posúdenia vierohodnosti svedka U. okresný súd dohľadával akékoľvek rozpory, ktorými by podporil rozhodnutie o oslobodení obžalovaných spod obžaloby. Pokiaľ ide o identifikáciu vozidla Škoda Octavia, ktoré bolo použité na

prepravu páchatel'ov v prípade skutku 2/ okresný súd poukázal na rozporné výpovede svedka U. pokiaľ ide o určenie farby tohto vozidla, čo však podľa názoru okresného prokurátora nespôsobuje neveryhodnosť jeho výpovede ani v časti. Z vykonaného dokazovania totižto vyplynulo, že svedok U. sa v uvedenom čase podieľal na rôznych obdobných skutkoch, z predmetnej požičovne si opakovane a často požičiaval rôzne vozidlá, preto to, že si s odstupom času presne nespomenul na farbu vozidla nemožno považovať za zásadný rozpor v jeho výpovediach. Poukázal na to, že na uvedenom vozidle bol svedok U. v deň, kedy ku skutku došlo podrobený cestnej kontrole v čase a blízko miesta, kde ku skutku malo dôjsť, čo verifikuje jeho výpoveď. Toto vozidlo bolo použité ako sprievodné vozidlo pri pokuse v skutku 1/. N. U. od počiatku popisoval priebeh jednotlivých čiastkových útokov tak, ako si na ne s odstupom času spomínal, pričom v popise dejovej línie v celom rozsahu konzistentne zotrval počas celého trestného stíhania s výnimkou jedinej parciálnej okolnosti týkajúcej sa účasti svedka H. T. na vykladaní odcudzenej čokolády v Piešťanoch v skladových priestoroch, ktorý rozpor však na hlavnom pojednávaní zrozumiteľne vysvetlil. Pokiaľ okresný súd neuveril opisu skutkových okolností týkajúcich sa vozidla Škoda Octavia, mal na podklade ďalších dôkazov zohľadniť to, že obvinený N. U. bol na uvedenom vozidle podrobený cestnej kontrole. Nemožno sa stotožniť s tým, čo konštatoval okresný súd, a síce výpoveď svedka U. nezodpovedá policajnému záznamu z cestnej kontroly. Nie je ničím výnimočným, že v zázname o vykonaní cestnej kontroly sa nezapisujú všetky skutočnosti, podstatným je identifikácia vodiča. O uvedenom svedčí aj to, že záznam nie je vyplnený kompletne a tiež to, čo uviedol svedok U., a síce že ho hliadka zastavila, skontrolovala, opísala si doklady a išiel ďalej. Nekompletný spôsob uvedenia údajov v zázname o cestnej kontrole nespochybňuje výpoveď svedka U.. Pokiaľ ide o výpovede svedkov H. T. a J. Q. T., okresný súd nepochopiteľne pripojil význam ich výpovediam, aj napriek tomu, že o okolnostiach spáchania skutku sa relevantne nevedeli vyjadriť. Navyše, motivácia týchto svedkov poprieť, to, že by sa v skladových priestoroch majiteľom, ktorých bol svedok T. mal vykladať odcudzený tovar bolo to, že títo svedkovia prechovávali voči obvinenému U. negatívne emócie (svedkyňa Q. T. je bývalou družkou obvineného U. a matkou jeho dieťaťa), a tiež to, že opačným tvrdením si svedok T. mohol privodiť trestné stíhanie, nakoľko by potom vyplynulo, že bol na trestnej činnosti priamo účastný. Okresný súd tiež nepochopiteľne vyhodnotil ako podstatný dôkaz výpoveď svedka P. Y., ktorého výpoveď je však podľa prokurátora v relevantných skutočnostiach nekonkrétna. Výpoveď tohto svedka kolидуje s výpoveďou svedkyne J. Y., ktorá výpoveď svedka Y. poprela a vyvrátila. Pri vyhodnotení výpovedi svedka U. okresný súd zameral pozornosť na rozpory vo výpovediach obvineného, pričom súd nevzal do úvahy to, že tento obvinený sa podieľal na rôznorodnej trestnej činnosti, preto sa mu jednotlivé okolnosti mohli zamieňať, čo však nediskvalifikuje jeho výpoveď ako dôveryhodný dôkaz. Treba podotknúť že obvinený U. vypovedal o okolnostiach žalovanej trestnej činnosti mimoriadne komplexne a podrobne. Okresný súd dospel k nesprávnemu dôkazno hodnotiacemu záveru o tom, že prítomnosť jednotlivých obžalovaných na skutkoch potvrdzuje len svedok U.. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že na jednotlivých čiastkových útokoch sa podieľali viaceré osoby (obžalovaní), pričom účasť obžalovaného D. potvrdzuje okrem svedka U. aj svedok Y.. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že na jednotlivých čiastkových útokoch sa podieľali viaceré osoby (obžalovaní), pričom účasť obžalovaného D. potvrdzuje okrem svedka U. aj svedok Y., ktorý zároveň vypovedal o tom, ako mu obžalovaný D. zdôvodňoval nevydarený pokus o krádež kamiónu s TV (skutok 1/) spôsobom, z ktorého pochopil, že na mieste činu sa obžalovaný D. skutočne nachádzal. Z komplexnej analýzy výpovedi svedka U. bolo zistené, že v troch zo siedmich prípadov bol v jeho výpovediach identifikovaný nesúlady s výpoveďou svedka J.. Z dokazovania vyplynulo, že títo dvaja obvinení spolu nikdy neprišli do kontaktu, napriek čomu svedok U. disponoval poznatkami o osobe H. J. a charaktere jeho úlohy v kriminálnom zoskupení, s čím sa okresný súd v napadnutom rozsudku ani okrajovo nevysporiadal. N. U. vedel o finančných problémoch svedka J., o tom ako vyzerá, o jeho vôli využiť ho na spáchanie ďalších skutkov, mal vedomosť o okolnostiach dohadovania a spáchania oboch skutkov. Rovnako mal vedomosť o jednotlivých inštrukciách zadaných H. J.. Je tak zrejmé, že všetky poznatky musel nadobudnúť buď na základe osobnej účasti na páchaní žalovanej trestnej činnosti, alebo sprostredkované od inej osoby, ktorá musela byť detailne oboznámená s oboma skutkami. Svedok J. svedka U. nepoznal, v súvislosti so skutkami jednal výlučne so svedkom Y.. Nakoľko však svedok Y. so svedkom U. v inkriminovanom období pre vzájomné spory nekomunikovali, musel sa U. už pred vznosením obvinenia a pred zákonným prístupom do spisu uvádzané skutočnosti dozvedieť od niekoho, kto sa zhováral so svedkom Y.. Oboja spolupracujúci obvinení Y. aj U. pritom zhodne vypovedali, že touto osobou bol práve obžalovaný D., o spolupráci s ktorým svedok Y. napokon ešte v roku 2011 informoval svedka J., čo menovaný aj potvrdil. Aj napriek uvedenému okresný súd uveril, že obžalovaný s prejednávanou trestnou činnosťou nemá nič spoločné, pričom tento záver sa vymyká výsledkom dokazovania. Vo vzťahu k vierohodnosti výpovede svedka U. vyznievajú nepodložené aj úvahy okresného súdu o tom, že na podklade jeho výpovede sa nepodarilo

stotožniť kamarátov obžalovaného D. z ČR, označených ako A. a X., pretože svedok U. v prípravnom konaní počas rekognície opoznal osobu pod menom X. a stotožnil ju ako X. F., o ktorom bolo následne zistené, že zomrel. Pokiaľ ide o obžalovaného N., okresný súd založil svoje rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby na nedôveryhodnosti svedka U., ktorý o obžalovanom N. uviedol, že ide o akéhosi špecialistu na prekonávanie zabezpečovacích systémov motorových vozidiel, pričom vykonané dôkazy takúto odbornosť obžalovaného nepreukazujú. Prokurátor sa s takýmto vyhodnotením dôkazov nestotožňuje, poukazuje pritom na obsah vyšetrovacieho spisu OR PZ Nitra č. ČVS:ORP-814/2-VYS-NR-2016, na trestnú vec vedenú Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 6T/78/2012 (v ktorej veci bol obžalovaný N. právoplatne odsúdený pre zločin krádeže) a tiež uznesenie o vznesení obvinenia vo veci ČVS:ORP-44/1-VYS-LV-2016. Z obsahu týchto spisov je zrejmé, že obžalovaný N. mal minimálne prístup k zariadeniam slúžiacim na obchádzanie zabezpečovacích systémov v motorových vozidlách, ktorých predaj je mimo iného na trhu zakázaný, resp. ich nebolo možné legálnou cestou zaobstarať, z čoho vyplýva, že takýmto zariadením mohol disponovať len úzky okruh subjektov z prostredia tzv. autičkárov. V tejto súvislosti poukazuje na to, že takéto zariadenie bolo použité na krádež vozidla BMW X6, ku ktorej krádeži došlo necelé dva mesiace po tom, ako došlo k pokusu krádeže v skutku 1/ , a ku ktorej krádeži sa obžalovaný N. v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/78/2012 priznal. Aj svedok U. v zločineckom prostredí počul o obžalovanom N., že sa jedná o špičkového zlodēja áut špecializujúceho sa na vozidlá zn. BMW. Uvedené skutočnosti presvedčivo dokumentujú odbornosť obžalovaného N. a zároveň potvrdzujú aj legitimizujú svedka U. o schopnostiach menovaného. Tieto skutočnosti tiež indikujú, že obžalovaný N. sa dlhodobo venuje typovo zhodnej trestnej činnosti zameranej na krádež motorových vozidiel za pomoci špeciálnych zariadení, pričom tejto činnosti sa podľa rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/78/2012 zo dňa 10.01.2013 venoval aj v časovom období krátko nasledujúcom po spáchaní pokusu krádeže (skutok 1/). Vzhľadom na uvedené došlo zo strany okresného súdu k nečakanému spôsobu vyhodnotenia dôkazného materiálu, ktoré navyše odporujú záverom odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení č.k. 6T/20/2017, v ktorom odvolací súd označil úvahy prvostupňového súdu o spochybnení odbornosti obžalovaného N. za nesprávne a upriamil pozornosť na takto vzniknuté podozrenie, že sa trestnej činnosti venoval aj v inkriminovanom období. Okresný súd svojím záverom o oslobodení obžalovaného spod obžaloby de facto poprel úvahy a konštatovania odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení. Pokiaľ ide o záver okresného súdu o tom, že páchatelia oboch skutkov nepotrebovali k spáchaniu skutkov žiadneho špecialistu, postačovala im obyčajná rušička, tento záver vychádza z nepochopenia, resp. nedôsledného vyhodnotenia vzťahujúcich sa výpovedí svedka U. ako aj ostatných súvisiacich dôkazov. Účasť obžalovaného N. bola odôvodnená tým, že obžalovaný bol schopný obsluhovať a zároveň dokázal odpojiť Lock-Jack v kabíne ľahača, teda odstrániť a znefunkčniť zabezpečovacie mechanizmy chrániace vozidlo pred odcudzením. Obmedzovať úlohu obžalovaného N. len na prinesenie jednoduchšej rušičky nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému N. úplne absentuje vyhodnotenie vierohodnosti jeho výpovede a obhajoby na hlavnom pojednávaní dňa 16.11.2016, ktorá bola postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku oboznámená na hlavnom pojednávaní. Na tomto pojednávaní obžalovaný N. vypovedal tak, že si nevie predstaviť venovať sa takýmto zariadeniam a týmto veciam sa nevenoval. Naproti tomu v trestnej veci vedenej Okresným súdom Trnava sp. zn. 6T/78/2012 vyplynulo, že obžalovaný N. sa priznal k spolupáchateľstvu luxusného motorového vozidla za použitia rušičky signálu, a to necelé dva mesiace po tom, ako došlo k pokusu krádeže v skutku 1/. Týmto dôkazom bolo vyvrátené aj ďalšie tvrdenia obžalovaného N. o tom, že do elektroniky sa nepúšťal, keďže v zmieňovanom prípade to bol práve tento obžalovaný, kto programoval riadiacu jednotku vozidla, aby ho mohol naštartovať bez pravého kľúča. Rovnako z vykonaného dokazovania vyplynulo aj to, že obžalovaný N. prišiel do osobného kontaktu so softvérovo upravenou prístrojovou doskou pre účely naštartovania motorového vozidla bez pravého kľúča. Vyššie uvedené skutočnosti vypovedajú o tendencii obžalovaného vypovedať nepravdu v záujme vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Navyše, nebol zistený žiaden dôvod ani motív, prečo by ho svedok U. krivo obvinil, keďže s ním nemal žiadne spory, čo potvrdili obaja. Pokiaľ ide o oslobodenie obžalovaného F., okresný súd nesprávne vyhodnotil obsah telefonického rozhovoru zo dňa 31.03.2011, keď skonštatoval, že obsah hovoru nič nedokazuje ani nič nevyvracia. Prokurátor má však za to, že táto komunikácia nasvedčuje úplne inej úrovni vzťahov jej účastníkov (N. U. a H. F.), ktorí si navzájom oznamujú svoj denný program, dohadujú sa na stretnutí, pričom v čase hovoru sa svedok U. nachádzal v jednom aute s obžalovaným D., ktorého obžalovaný F. nechal pozdravovať. Okresný súd na podklade rozhovoru nesprávne vyhodnotil vzájomné vzťahy obžalovaných, pričom hovor bol uskutočnený krátko dobu po spáchaní skutku 2/. Obsah tejto komunikácie zároveň jednoznačne vyvracal tvrdenie obžalovaného F., ktorý uviedol, že so svedkom U. nebol ani v osobnom ani v telefonickom kontakte už niekoľko rokov. Nie je zrejmé, či vôbec takúto

nepravdivú výpoveď okresný súd preskúmal, vzal ju do úvahy a v konečnom dôsledku vyhodnotil, keďže v odôvodnení rozsudku celkovo absentuje vysporiadanie sa s dôvodnosťou obhajoby obžalovaného F. ako takej. Ani tento obžalovaný podľa vlastných slov nemal žiadne spory so svedkom U., preto si nevedel vysvetliť, z akého dôvodu by ho svedok U. mohol krivo obviňovať. Poukazuje na výsledky domovej prehliadky u obžalovaného F., u ktorého bol zaistený televízor zn. Technika, ktorý pochádzal z trestnej činnosti, čo preukazuje to, že táto vec pochádza z druhovo rovnakej trestnej činnosti, ktorá bola spáchala len jeden mesiac pred skutkom v bode 1/. Odkiaľ obžalovaný F. prišiel k televízoru zostalo v konaní nezodpovedané. Je nutné poukázať na to, že rovnaký televízor bol zaistený pri domovej prehliadke svedka H. T., a to v detskej izbe jeho vnuka, ktorý je synom svedka U.. Je len ťažko predstaviteľné, že by sa obaja dostali k televízorom rovnakej značky, pochádzajúcim z trestnej činnosti, a to nezávisle od seba právne aprobovaným spôsobom. Pokiaľ ide o účasť obžalovaného F. na trestnej činnosti a odkaz okresného súdu na to, že účasť obžalovaného bola spojená s možnosťou „doraziť policajta“, uvedené z výpovede obžalovaného F. ani iného svedka nikdy nezaznelo. Poukazuje na výpovede svedkov, podľa ktorých mali byť schopnosti obžalovaného F. ako bývalého boxera v krajnom prípade využité. Násilné konanie nemalo byť súčasťou plánu obžalovaných, preto nie je správnym záver okresného súdu o tom, že by obžalovaný F. akými dorazením policajta len upútal pozornosť. Poukazuje na výpoveď svedka U., ktorý vypovedal o tom, že obžalovaný F. ako šofér sprievodného vozidla mal pri páchaní trestnej činnosti odpútať pozornosť prípadnej policajnej hliadky. Takúto výpoveď učinil svedok U. v konaní opakovane, a preto vierohodnosť výpovede spolupracujúceho obvineného N. U. v pasážach týkajúcich sa účasti obžalovaného F. nie je dôvodné spochybňovať. Pokiaľ ide o obžalovaného D. T., okresný súd opätovne nepochopiteľne vyhodnotil ako nedôveryhodnú výpoveď spolupracujúceho obvineného N. U., pričom sa rovnako nesprávne riadil zistením, že obžalovaný T. nie je držiteľom vodičského oprávnenia, a teda nemal schopnosť riadiť motorové vozidlo. Prokurátor sa s takýmto záverom absolútne nestotožňuje, absentujúce vodičské oprávnenie nie je neprekonateľnou prekážkou viesť motorové vozidlo. V prípade zastavenia jazdnej súpravy, ktorú mal šoférovať obžalovaný T. bez akýchkoľvek dokladov k tovaru v hodnote niekoľko desiatok tisíc eur, by bolo absentujúce vodičské oprávnenie to najmenej, čo by obžalovaného trápilo. Človek totižto môže a dokáže viesť ťahač s návesom aj v prípade bez vodičského oprávnenia. Pokiaľ ide o konštatovanie okresného súdu o porušení práva obžalovaného T. na spravodlivý súdny proces, ktoré spočívalo v návrhu prokuratúry na výsluch konkrétnej osoby (J. I.) po tom, čo táto osoba bola vopred na pokyn dozorujúceho prokurátora ku skutočnostiam, ku ktorým mala vypovedať oboznámená a operatívne vyťažovaná príslušníkmi PZ. Prokurátor tento záver okresného súdu absolútne odmieta, poukazuje na to, že žiadny pokyn dozorujúceho prokurátora na operatívne vyťažovanie konkrétnej osoby nebol uložený ani vydaný. V prípravnom konaní bol vydaný pokyn dozorujúceho prokurátora na stotožnenie osôb Y. a Z. T. a J. F. zo Y., ktoré osoby sa mohli vyjadriť k vodičským zručnostiam obžalovaného T.. Vyšetrovateľ PZ tieto osoby stotožnili, pričom tieto osoby nekontaktoval. Vyšetrovateľ nad rámec týchto zistení informoval dozorujúceho prokurátora o získaní informácie o osobe, ktorá priamo vyvracala výpoveď obžalovaného T., o čom existuje záznam o operatívnom vyťažovaní osoby J. I. zo dňa 04.02.2019, v tom čase väzobne stíhaného v inej trestnej veci. Tento svedok vypovedal, že obžalovaný T. dokáže viesť motorové vozidlo, čoho bol priamym svedkom. Na podklade týchto zistení podal prokurátor na okresný súd návrh na doplnenie dokazovania výsluchom osoby J. I. v procesnom postavení svedka vo vzťahu k ozrejmneniu vodičských zručností obžalovaného T.. V prípade tohto svedka sa jednalo o osobu, o ktorej OČTK nemali žiadnu predchádzajúcu vedomosť. V prípravnom ani v súdom konaní nemali OČTK o tejto osobe žiadnu vedomosť, v operatívnom záujme sa ocitol až neskôr, kvôli inej trestnej činnosti. Ani z výsluchu svedka J. nevplyvalo, že by bol daný pokyn prokurátora na vyťaženie individuálnej osoby. Napriek všeobecne označenému pokynu si tento pokyn okresný súd nesprávne interpretoval tak, že sa jednalo o pokyn na vyťaženie určitej osoby. Zároveň poukazuje na to, že pred navrhnutím výsluchu takéhoto doposiaľ neznámeho svedka bolo potrebné aspoň rámcovo objasniť, či vôbec disponuje nejakými relevantnými poznatkami týkajúcimi sa trestnej činnosti. Z operatívneho vyťaženia existuje oficiálny výstup v podobe úradného záznamu zo dňa 04.02.2019. Informácie boli získané v nevyhnutnom rozsahu, zákonným spôsobom, za prítomnosti dvoch príslušníkov PZ, ktorí o priebehu vyťaženia spracovali úradný záznam. V tejto súvislosti sa zároveň prokurátor dôrazne ohradil voči tvrdeniu okresného súdu o porušení práva na spravodlivý súdny proces konaním dozorujúceho prokurátora a OČTK. Operatívne vyťaženie svedka I. prebehlo maximálne transparentným spôsobom. Tiež poukazuje na to, že okresný súd v konaní nepripustil otázku okresného prokurátora o tom, ako sa stal svedkom v predmetnej trestnej veci pričom napokon dospel k záveru, že postup OČTK predstavoval porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Takáto úvaha okresného súdu je pre prokurátora absolútne nepochopiteľná, nakoľko nie je zrejmé, ako by vo vzťahu k obžalovanému T. dôkazne irelevantný výsluch osoby J. I. v procesnom postavení svedka mohli mať vplyv na spravodlivý

súdny proces. Napokon zostalo nezodpovedaným v čom sa údajné porušenie práva na spravodlivý proces na samotnom procese prejavilo. Pokiaľ ide o údajné alibi obžalovaného T. o tom, že v čase skutku spolu so svojimi kamarátmi oslavoval narodenie svojej dcéry, toto alibi vykonaným dokazovaním nebolo preukázané. Dcéra obžalovaného sa narodila dňa XX.XX.XXXX, pričom ku skutku došlo až dňa 21.01.2011, je teda málo pravdepodobné a neuveriteľné, aby obžalovaný oslavoval narodenie dcéry niekoľko dní, a to aj v čase, kedy už družka obžalovaného musela byť z pôrodnice aj spolu s maloletou dcérou doma. V tejto súvislosti poukazuje na výpovede svedkov, ktorí jednak vypovedali tak, že oslava sa konala ihneď po narodení dcéry obžalovaného, dokonca v rovnaký deň. Svedok A. vypovedal tak, že oslava sa konala v deň narodenia dcéry obžalovaného, následne uviedol v priebehu týždňa, pričom tento rozpor na hlavnom pojednávaní nevedel vysvetliť. Svedok H. vypovedal tak, že oslava sa konala v čase, kedy bola družka obžalovaného ešte v pôrodnici. Až svedkovia U. a W. uviedli, že oslava sa konala v čase, kedy bola družka s maloletou doma, avšak tieto výpovede je nutné považovať za nevieryhodné vzhľadom na dlhoročné kamarátstvo s obžalovaným. Obdobne bolo nutné nahliadať ako na nevieryhodnú aj výpoveď družky obžalovaného, ktorá potvrdila alibi obžalovaného až po opakovanom výsluchu. U obžalovaného T. boli navyše v rámci domovej prehliadky zaistené veci ako rušička signálu GSM a tiež 14 ks štvorcípych ostňov, ktoré predmety sú typické práve pre predmetnú trestnú činnosť. Vysvetlenie obžalovaného o nájdení cípov a uskladnení je absolútne neuveriteľné a nelogické. Navyše, nález týchto predmetov v dome obžalovaného podporne verifikuje aj výpoveď spolupracujúceho obvineného U., podľa ktorého je obžalovaný T. tzv. autičkárom známym po celom Slovensku. Pokiaľ ide o obžalovaného D., pre prokurátora je vyhodnotenie dokazovania vo vzťahu k tomuto obžalovanému najmenej presvedčivé, a to aj napriek tomu, že obžalovaného D. usvedčujú zo spáchania oboch skutkov svedectvá spolupracujúcich obvinených Y. a U.. Uvedení svedkovia o sebe navzájom nevedeli (nevedeli o účasti na žalovanej trestnej činnosti) a aj napriek tomu o účasti obžalovaného vypovedali vzájomne korešpondujúcim spôsobom a obaja priamo usvedčovali obžalovaného D.. Záver okresného súdu o tom, že obžalovaného D. na žiadnom z dvoch mieste spáchania prejednávanych skutkov nikto nevidel nemôže v kontexte ďalšieho dokazovania obstať. Prokurátor nesúhlasí s označením výpovede svedka Y. ako nevieryhodnej. Okresný súd samotnú vecnú podstatu usvedčujúcej výpovede svedka Y., ktorý popisoval viacúrovňovú priamu účasť obžalovaného D. prakticky nevzal do úvahy, a to bez relevantného odôvodnenia. Poukazuje na to, že svedok U. od začiatku trestného stíhania poskytoval OČTK všetky informácie, ktoré mu boli o predmete trestného stíhania známe, vrátane konkrétneho okruhu páchatel'ov. Prokurátor poukazuje na to, že obžalovaný D. má vodičské oprávnenie takmer každého druhu, pričom vodičské oprávnenie na vozidlo typu ťahača návesu získal len krátko pred tým, ako malo dôjsť k trestnej činnosti v tejto veci. V prípade ťahača išlo o starší typ VOLVO, ktorý bol vybavený špeciálnym starším typom brzdovej sústavy, ktorú pri pokuse v skutku 1/ páchatel' nedokázal sám prekonať. Obžalovaný D. svedkovi Y. uviedol, že sa mu nepodarilo odísť kvôli brzde, nakoľko išlo o starý model, ktorý nedokázal ovládať a zároveň bol veľmi nahnevaný na seba, šoféra kamiónu, na všetkých. Keďže v čase skutku 1/ bol obžalovaný čerstvým držiteľom vodičského oprávnenia na uvedený typ vozidla, nemal dostatočné skúsenosti s typom ťahača (starším modelom vozidla), z ktorého dôvodu ku krádeži v skutku 1/ nedošlo, z čoho bol obžalovaný D. rozčarováný. Uvedené jednoznačne usvedčuje obžalovaného D. z účasti na trestnej činnosti. Následne práve nevydarený pokus v prípade skutku č. 1/ odôvodňuje to, prečo bol na skutok v bode 2/ zjednaná iná osoba ako obžalovaný D., a to obžalovaný T., keďže sa jednalo o ten istý ťahač, ktorý obžalovaný D. nedokázal prekonať v prípade skutku 1/. Za neadekvátne považuje prokurátor aj to, ako sa okresný súd vysporiadal s tým, že pri domovej prehliadke u obžalovaného D. bol zaistený televízor zn. Panasonic, rovnako ako u svedka Y., ktorý pochádzal z trestnej činnosti rovnakého druhu ako je tomu v tejto trestnej veci. Priam kuriózne podľa jeho názoru vyznie vysvetlenie obžalovaného D. o tom, že tento televízor mu priniesol svedok Y.. Okresný súd nepochopiteľne uveril obrane obžalovaného D. o tom, že v uvedenom čase bol odkázaný na zakúpenie televízora pochádzajúceho z trestnej činnosti od osoby, ktorá bola členom rovnakej organizovanej skupiny zameriavajúcej sa na krádeže kamiónov a ktorá mu mala dlhovať peniaze. Zaistenie televízora pochádzajúceho z trestnej činnosti dotvára obraz o prepojení menovaného na takýto typ trestnej činnosti. Prokurátor tiež namieta nedôsledne a nekomplexne vyhodnotenie prepisu hovorov č. 18742 a č. 19141 medzi svedkom J. a obžalovaným D., z ktorého je zrejme, že svedok J. má z obžalovaného D. strach. Poukazuje tiež na to, že obžalovaný D. krátko po tom, ako sa svedok J. rozhodol poskytnúť polícii informácie o trestnej činnosti v telefonickom rozhovore zmieňoval a uisťoval, či v tejto súvislosti v oznámení padlo aj jeho meno. Komunikácia medzi obžalovaným D. a J. verifikuje časť výpovede svedka Y., v ktorej popisoval svoju vedomosť o tom, ako v období po spáchaní skutkov svedok J. opakovane vyhľadával obžalovaného D. a dožadoval sa svojich peňazí s predaja odcudzeného tovaru. Aj v tomto prípade prokurátor namieta, že okresný súd sa nevysporiadal s obhajobou obžalovaného počas celého konania

z hľadiska jej vierohodnosti. Nezohľadnil to, ako sa obžalovaný D. od všetkých spoluobžalovaných ako aj spolupracujúcich obvinených dištancoval, hoci vykonané dokazovanie jednoznačne preukázalo, že v inkriminovanom období spájali všetky uvedené osoby podstatne užšie väzby ako tvrdil. Okresný súd dôsledne neaplikoval ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ponechal bez povšimnutia kľúčové a relevantné otázky. Okresný súd použil z jednotlivých výpovedí len tie časti, ktoré sa mu hodili k oslobodzujúcemu výroku. Navyše, bolo potrebné prihliadnúť aj na špekulatívne konanie obžalovaného D., ktorý sa rozhodol vo veci vypovedať až potom, ako vypovedali ostatní obžalovaní a svedkovia a po tom, ako zistil obsah týchto výpovedí. Ďalej poukazuje na spôsob hodnotenia dôkazov, kedy okresný súd neprímerane favorizoval obžalovaných. Okresný súd vyslovil pochybnosti o vedení vyšetrovania, v súvislosti s ktorými poukázal na svedecké výpovede svedkov G. M. a Z. J.. Svedecké výpovede týchto svedkov však žiadne relevantné poznatky k trestnej činnosti nepriniesli. Pokiaľ ide o výpoveď G. M., tento svedok na hlavnom pojednávaní len reprodukoval históriu svojich výsluchov. Z chronológie výsluchov tohto svedka vyplýva, že v poradí tretí a štvrtý výsluch bol realizovaný po vznesení obvinenia konkrétnym osobám, o identite ktorých bolo povinnosťou vyšetrovateľa svedka riadne upovedomiť. Tu je však potrebné podotknúť, že G. M. v tejto veci nevystupoval len v procesnom postavení svedka, ale aj ako štatutár spoločnosti CHLADTRANS, s.r.o., t.j. ako strana trestného konania s legálnym prístupom do vyšetrovacieho spisu. Pokiaľ ide o výsluch svedkyne Z. J., z obsahu jej výpovede si okresný súd vybral iba tú časť, kedy uviedla, že jej niekto volal z kriminálky a pýtal sa jej, či vie, že osoba pod menom J. mala odcudzovať kamión. Okresný súd však opomenul zohľadniť to, že k tomuto hovorbu došlo približne v rokoch 2011-2012. Vyšetrovateľ však predmetnú trestnú vec začal realizovať až v roku 2015, preto nemohol 3-4 roky predtým kontaktovať svedkyňu. Nehovoriac o tom, že v uvedenom čase bol jediným relevantným dôkazným prameňom výpoveď svedka J., ktorý sa ku skutkom v celom rozsahu priznával. Prokurátor sa nestotožňuje s hodnotením vyššie uvedených skutočností, nepovažuje ich za dôkaz, z ktorého by bolo možné dedukovať, že vyšetrovateľ pristupoval k výsluchu svedkov tak, že im pred výsluchom oznámil skutočnosti, ktoré sa mali ozrejmiť až z výsluchu svedkov. Prokurátor sa nestotožňuje ani s vyslovením pochybností súdu o vedení vyšetrovania, poukazujúc na podľa okresného súdu enormný počet návštev vyšetrovateľov smerujúcich za spolupracujúcim svedkom N. U.. Okresný súd absolútne neprihliadol na to, že tento svedok vypovedal k rozsiahlej trestnej činnosti, rozhodol sa spolupracovať s OČTK nielen v predmetnej trestnej veci, pričom uvedené odôvodňovalo početné návštevy a výsluchy tohto svedka. Počet návštev sa prokurátorovi nejaví neštandardný, a pokiaľ mal okresný súd pochybnosti o vedení vyšetrovania, nič mu nebránilo doplniť dokazovanie zamerané na získanie detailnejších informácií o rozporovaných návštevách najmä z hľadiska špecifikácie vecí, v ktorých svedok vypovedal. Nemožno tiež opomínať na osobitosti tejto trestnej veci, kedy bolo potrebné početné skutočnosti stotožniť spoluprácou s orgánmi polície Českej republiky. Prekvapivým sa javilo aj to, že sa súd oprel o výpoveď svedka J. J., ktorú si nekriticky osvojil aj napriek tomu, že sa jednalo o svedka v kamarátskom vzťahu v obžalovaným T. a naopak, k svedkovi U. prechovával negatívny postoj. Tento svedok sa pred výsluchom na pojednávaní o predmetnej veci zhováral s obžalovaným T. a tiež s ďalším potenciálnym svedkom R. X., pričom poprel, že by priamo videl, ako niekto z operatívy priniesol U. a T. nejaké papiere. Takéto informácie však mohol mať svedok J. len sprostredkované. Svedok mal v zmysle návrhu obžalovaného T. potvrdiť, ako sa svedkovia U. a T. učili výpovede, ktoré im priniesol niekto z operatívy, avšak na hlavnom pojednávaní už nevedel konkretizovať kto predmetné podklady do ústavu priniesol, čoho sa tieto podklady týkali, aké osoby mali krivo obviňovať a v ktorých trestných veciach. Tento svedok následne paradoxne uviedol, že U. so T. vypovedali umelo vymyslené veci o skutkoch, pri ktorých ani neboli prítomní. Nestotožňuje sa ani s označením výpovedí spolupracujúcich obvinených ako nedôveryhodných, s motiváciou hovoriť nepravdu. Pravdou však je, že motivácia krivo svedčiť u ani jedného zo spolupracujúcich obvinených nebola zistená a ani hodnoverne preukázaná. Nezrovnalosti vo výpovediach spolupracujúcich obvinených nedosiahli takú úroveň, aby mohli spôsobiť celkovú nevierohodnosť výpovedí. Je celkom logické, že v niektorých detailoch si svedkovia konkrétne skutočnosti a detaily nemôžu pamätať. Práve naopak, podozrivé by bolo, kedy sa výpovede jednotlivých spolupracujúcich obvinených zhodovali aj v najmenších detailoch. Prokurátor považuje samotné odôvodnenie vo vzťahu k posudzovaniu vierohodnosti výpovedí spolupracujúcich obvinených za protirečivé. Odmieta tiež deklarovanú zainteresovanosť OČTK na prejednávanej veci, keď OČTK ako aj prokurátor nemajú a ani nemali žiaden osobný záujem na objasnení veci, konali výsostne podľa zákona a vo verejnom záujme. Rovnako je neprijateľné, aby okresný súd operoval s pojmom beztrestnosť u spolupracujúcich obvinených, nakoľko do dnešného dňa trestné stíhanie spolupracujúcich obvinených nie je právoplatne skončené, pričom nemožno vylúčiť, že sa v ich trestnej veci bude pokračovať. Úvahy okresného súdu o beztrestnosti spolupracujúcich obvinených považuje za nesprávne a predčasné. Pokiaľ okresný súd napr. u svedka N. U. považoval jeho výpoveď za

nevieryhodnú ako celku, mal osobitne preskúmať obsah jeho výpovedí v čase vedenia trestnej veci č. ČVS:PPZ-443/NKA-PZ-ZA-2015 ohľadom skutku 2/ resp. č. ČVS:PPZ-598/NKA-PZ-ZA-2015 ohľadom skutku 1/. Zistil by tak, že medzi subjekty s prístupom do vyšetrovacieho spisu v uvedenom čase N. U. nepatril, a aj napriek tomu priebeh trestnej činnosti a účasť jednotlivých osôb popisoval v celom rozsahu zhodným spôsobom. Jediná nezrovnalosť sa týkala účasti svedka H. T., v ktorého skladových priestoroch sa mal odcudzený tovar (čokolády Milka) skladovať. Okresný súd rovnako nesprávne vyhodnotil motiváciu svedka U. ako obchod niečo za niečo, pretože tu potom vyvstáva otázka o akom benefite okresný súd hovoril. Nutné je tiež poukázať na to, že trestná činnosť spojená s obžalovaným D. predstavuje len zlomok toho, čoho sa spolupráca svedka N. U. týkala v kritickom období. K prvotným vyťažovaniam došlo práve v súvislosti s jeho trestnou vecou vedenou Špecializovaným trestným súdom, ktorá je t.č. už právoplatne skončená, preto ani žiadny benefit za svoje výpovede nemohol získať. Pokiaľ ide o odôvodnenie okresného súdu vo vzťahu k záverečnej reči okresného prokurátora, poukazuje na to, že vysvetlenie okresného súdu k vybraným častiam záverečnej reči je v značnej miere založené na dezinterpretácií a prehliadaní očividných dôkazných súvislostí. Záverom poukazuje na to, že nezrovnalosti vo výpovediach spolupracujúcich obvinených nepredstavovali také závažné rozpory, ktorý by znevieryhodnili ich výpovede v celom rozsahu. Okresný súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy izolovane, ignorujúc ich skutkovú a personálnu previazanosť s obžalovanými, navyše v niektorých prípadoch bez náležitého odôvodnenia. Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a nezákonný, navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1, ods. 4 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 15.03.2022 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaných H. F. a D. T., ako aj obhajcov obžalovaných. Verejného zasadnutia sa nezúčastnili obžalovaní D. N. a N. D., obhajca JUDr. Peter Púchovský a splnomocnenci poškodených, na čo senát odvolacieho súdu rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v ich neprítomnosti obžalovaného. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním krajského prokurátora, uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 6To/20/2017 zo dňa 12.12.2017, vyjadreniami obžalovaného F., odpismi z registra trestov na obžalovaných a podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa krajskej prokuratúry zotrvala v celom rozsahu na písomných dôvodoch odvolania, navrhla napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušiť a podľa § 322 ods. 1, ods. 4 Trestného poriadku vrátiť vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Obhajca JUDr. Matej Csenky poukázal na vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku, navrhol odvolanie krajského prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca JUDr. Juraj Gavalec navrhol odvolanie krajského prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť. Obžalovaný H. F. sa pridržal svojej výpovede a predchádzajúcich vyjadrení, zotrval na tom, že je nevinný, konanie označil za nezákonné. Obžalovaný D. T. sa stotožnil s napadnutým rozsudkom.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o oslobodení obžalovaných spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou ich voľného hodnotenia. Všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Nevykonanie dôkazov predpokladanom obvineným (v danom prípade nevykonanie konfrontácie medzi obvinenými), nie je možné považovať za dôvod dovolania. Najvyšší súd len pripomína, že takýto dôkaz nebol počas celého trestného konania žiadnou z procesných strán ani navrhnutý. (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. októbra 2014, sp. zn. 3 Tdo 58/2014)

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe (primerane R 53/1992, R 36/1968, R 57/1984) ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku to znamená, že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom zvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia (a to ani na podklade námietok odvolateľa) hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom; v takomto prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu ani v zmysle uvedeného ustanovenia.

Podľa názoru odvolacieho súdu dokazovanie vykonané pred okresným súdom spoľahlivo, bez rozumných a dôvodných pochybností nepreukázalo, že skutky tak, ako sú obsiahnuté v obžalobe spáchali obžalovaní. Prokurátor sa v podanom odvolaní v podstate domáhal „iba“ iného hodnotenia dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa, pričom zároveň nenavrhol žiaden dôkaz zopakovať, ale ani vykonať dôkaz nový, preto zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodov namietaných prokurátorom v podanom odvolaní ani neprichádzalo do úvahy.

Nie je možné súhlasiť s názorom prokurátora v odvolaní o nedôvodnom priklonení sa k obhajobe obžalovaných, s názorom, že konajúci súd takejto obhajobe v celom rozsahu uveril a nevyhodnotil ju v kontexte všetkých zabezpečených dôkazov, tiež k názoru o bezdôvodnom konštatovaní nevierohodnosti výpovedí svedkov H. J., X. Y. a N. U., ktorí ako spolupracujúci obvinení mali priamo usvedčovať zo spáchania skutkov ďalších štyroch spoluobvinených. Rovnako nie je možno stotožniť sa s názorom o nelogickom, prekvapivom, nedôslednom vyhodnotení dokazovania okresným súdom. Odvolací súd na tomto mieste poukazuje na to, že okresný súd vo svojom rozsudku na takmer 70 stranách detailne, logicky a komplexne rozviedol svoje početné úvahy a dôvody, na ktorých založil svoj záver o nutnosti oslobodenia obžalovaných spod obžaloby prokurátora krajskej prokuratúry podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Na tieto závery odvolací súd v celom rozsahu odkazuje a z dôvodu procesnej ekonomie, neopomínajúc to, že rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa tvorí jeden celok, ich už detailne opakovať nebude.

V tomto prípade žalovaná trestná činnosť mala pozostávať z dvoch skutkov, ktorých páchatelmi mala byť organizovaná skupina pozostávajúca z osôb obžalovaných, a to H. J., X. Y., N. U., D. N., H. F., D. T. a N. D., ktorý mal byť „hlavou“ tejto skupiny.

Žalovaná trestná činnosť mala tvoriť navzájom nadväzujúce konanie jednotlivých obžalovaných tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby v časti oboch skutkov, pričom v prípade troch obžalovaných (H. J., X. Y. a N. U.) došlo uznesením Krajskej prokuratúry Trnava č. Kv 69/16/2200-21 zo dňa 26.02.2018

k podmienenému zastaveniu trestného stíhania podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku, určení skúšobnej doby v trvaní 120 mesiacov, uložení povinnosti usvedčovať páchateľov trestného činu, pre ktorý boli obvinení, a to v priebehu skúšobnej doby. Všetci títo svedkovia mali vyššie citovaným uznesením krajskej prokuratúry uloženú povinnosť usvedčovať páchateľov skutku v prejednávanej veci, motiváciu privodiť si lepšiu pozíciu v trestnom konaní (minimálne zotrvať v situácii podmieneného zastavenia trestného stíhania). Tento postup umožňuje v súvislosti s výpoveďou o trestnej činnosti iných osôb (resp. zároveň aj vlastnej trestnej činnosti) naozaj získať vyššie uvedenú výhodu (t.j. miernejší trestný postih). Podľa názoru odvolacieho súdu však ide o „legálny benefit“, ktorý teda výpoveď svedka procesne nediskriminuje, avšak len pokiaľ svedok skutočne vypovedá pravdu o všetkých okolnostiach, ktoré sú mu o predmetnej trestnej činnosti známe.

Taká výpoveď (výpoveď spolupracujúceho obvineného) je zákonným dôkazom, čo neznamená, že výpoveď je pravdivá, neznamená to však ani opak. Výpovede dotknutých svedkov podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, rovnako, ako každý iný dôkaz. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“, nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť potenciálne ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Na druhej strane, svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnávať v konkrétnom prípade, vzhľadom na jeho okolnosti.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že hlavnými svedkami v tejto veci boli práve spolupracujúci obvinení H. J., X. Y. a N. U., t.j. svedkovia „kajúcnici“. Na to, aby boli tieto výpovede spôsobilé usvedčiť ďalších v tomto prípade spoluobžalovaných zo spáchania skutkov museli mať kvalitu, ktorá nebola narušená nielen osobným záujmom, t.j. zmiernením postihu, ako bolo uvedené vyššie, ale aj významnými rozpormi vo výpovediach spolupracujúcich obvinených.

O vyššie opísanú situáciu však nešlo, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu výpovede svedkov - spolupracujúcich obvinených, a to ani v kontexte výpovedí ďalších svedkov, listinných dôkazov neposkytovalo ucelenú sústavu dôkazov svedčiacich o vine obžalovaných, a to pre ich nedôveryhodnosť, plynúcu nielen z preukázateľnej motivácie privodiť si zastavenie trestného stíhania a vyhnutie sa uloženiu trestu, ale aj pre početné rozpory v ich výpovediach, negatívnu motiváciu vypovedať voči obžalovaným nepriaznivo.

Pokiaľ ide o svedka H. J., išlo v podstate o oznamovateľa oboch skutkov, ktorý bol šoférom kamiónov v prípade oboch skutkov. Z jeho výpovede vyplýva, že osobne jednal len s obžalovaným a rovnako spolupracujúcim svedkom X. Y.. Jeho výpoveď však mala trhliny už v úvode, a to pokiaľ ide o samotný dôvod jeho účasti na žalovanej trestnej činnosti. Tento svedok uvádzal, že ku skutkom bol donútený svedkom X. Y., pričom účasťou (prenechaním kamiónu s lukratívnym nákladom) mal splatiť dlh voči svedkovi Y. vo výške 500 eur. Svedok Y. však toto tvrdenie poprel, uvádzal inú verziu, a to, že svedok J. sám ponúkol možnosť prenechania kamiónu s nákladom, pričom až po tejto ponuke svedok Y. oslovil obžalovaného D. či je možné takýto skutok uskutočniť. V súvislosti s týmto rozporom súvisí ďalší rozpor, pokiaľ ide o výšku, ktorú mal takouto „pomocou“ splatiť, keď na jednej strane uviedol, že išlo o sumu 500 eur, avšak svedkovi M. (konateľovi spoločnosti CHLADTRANS, s.r.o.) uviedol, že dlhoval svedkovi Y. sumu 10.000 eur. Je len ťažko uveriteľné, že sa svedok J. snažil splatiť sumu 500 eur poskytnutím kamiónu, ktorý mal prevážať tovar za niekoľko desiatok tisíc eur, zároveň podstupením rizika trestného stíhania, a tiež rizika straty zamestnania, k čomu napokon aj došlo. Pokiaľ ide o stratu zamestnania, svedok J. uviedol, že po skutku 2/ dal v spoločnosti CHLADTRANS, s.r.o. výpoveď, čo však opäť poprel svedok M., ktorý uviedol, že výpoveď svedok J. dostal (nie sám podal), a to z dôvodu podozrenia z účasti na krádeži konateľom spoločnosti. Nepochopiteľné a nelogické je tiež to, že svedok J. síce jednal výlučne s X. Y., ako hlavného páchateľa však označoval obžalovaného D., s ktorým bezprostredne pred spáchaním skutku ani neprišiel do kontaktu a o ktorého účasti na skutku sa dozvedel

až následne, aj to spôsobom ktorý vyvolal rozpory vo výpovedi svedka J. a Y.. Neobjasnené zostalo tiež tvrdenie svedka Y. a D. o tom, že svedok J. dostal sumu 5.000 eur, pričom svedok J. poprel prijatie takejto sumy. Tento svedok uvádzal tiež verziu o potrebe zabezpečení iného ľahača v prípade skutku 1/, o čom sa však ostatní obžalovaní a svedkovia nijako nezmieňovali. Ďalším rozporom bolo údajné stotožnenie obžalovaného D. na mieste skutku 1/, keď na jednej strane svedok uviedol, že obžalovaného D. na mieste (odpočívadle Y.) videl, následne uviedol, že z vozidla Touareg vystúpili tri osoby, ktoré nevedel stotožniť nakoľko bola tma. Rozpor v jeho výpovedi nastal aj pokiaľ ide o moment nadobudnutia vedomosti o účasti obžalovaného D. na skutkoch, tiež momente nadobudnutia mobilného telefónu od X. Y., v inštrukciách ako má s týmto telefónom naložiť, farbe vozidla, na ktorom mali ostatní obžalovaní prísť na miesto spáchania skutku, odovzdání odcudzenej navigácie pri pokuse krádeže, čo konštatoval okresný súd v odôvodnení rozsudku, na čo odvolací súd v celom rozsahu odkazuje. Z výpovede tohto svedka nebolo možné vyvodiť ani to, aké ďalšie osoby okrem X. Y. a údajne obžalovaného D. sa mali podieľať na skutkoch, keďže so žiadnym z obžalovaných do kontaktu pred spáchaním skutkov za účelom dohodnutia sa na spôsobe vykonania neprišiel. Výpoveď svedka J. mala početne trhliny, preto v procese hodnotenia dôkazov nemohla obstáť ako relevantný usvedčujúci dôkaz, bez podpory ďalších dôkazov.

Pokiaľ ide o výpoveď ďalšieho spolupracujúceho obvineného X. Y., jeho výpoveď je rovnako poznačená viacerými rozporami, ktoré sa počas konania nepodarilo odstrániť. Tento svedok k trestnej činnosti uvádzal len všeobecné skutočnosti k obojm skutkom, absentovali konkrétne vyjadrenia o známych skutočnostiach, čo odvolací súd pripisuje osobnému záujmu na trestnom konaní a teda účelovosti. Ako bolo uvedené vyššie, prvotný a zásadný rozpor nastal pokiaľ ide o účasť svedka J. a tým aj svedka Y., keď obaja uvádzali odlišné dôvody. Tento svedok mal osobné spory s ďalším spolupracujúcim obvineným N. U., čo údajne viedlo k podpáleniu jeho vozidla. Rovnako mal spory aj s obžalovaným D., ktorému dlžil vyššiu sumu peňazí, kvôli čomu prišiel o rodinný dom. Tieto skutočnosti mohli byť výrazným motivačným faktorom k obvineniu ďalších obžalovaných. Svedok poprel to, že by sa s ďalšími spoluobvinenými poznal, čo však bolo v konaní vyvrátené výpoveďou viacerých svedkov. Rovnako odlišne popisoval odcudzenie navigácie a následné vrátenie navigácie od svedka J., tiež popisoval odlišne kto mal byť v skutočnosti „volavkou“ v prípade skutku 2/, pretože svedok U. uviedol, že to mal byť on (svedok U.), čo sa napokon aj potvrdilo, o čom svedčí záznam z cestnej kontroly, kedy bol policajnej kontrole podrobený práve svedok U., nie obžalovaný F.. Rozpory v jeho výpovedi v kontexte výpovede svedka J. nastali aj pokiaľ ide o vedomosť svedka J. o účasti obžalovaného D. na trestnej činnosti, o čase odovzdania a inštrukciách v súvislosti s mobilným telefónom. Všetky uvedené rozpory rovnako spochybnili vierohodnosť tohto svedka a tiež relevantnosť jeho výpovede.

Do tretice, pokiaľ ide o výpoveď posledného spolupracujúceho obvineného N. U., tento svedok mal zo všetkých spolupracujúcich obvinených tú najsilnejšiu motiváciu usvedčovať ďalších spoluobžalovaných, keďže ide o svedka, ktorý výmenou za zastavenie trestného stíhania usvedčuje páchatelov v približne 12 trestných veciach (zo závažnej trestnej činnosti). Sám priznal účasť v zločineckých skupinách (tzv. R., W., Y.), z toho plynúce „postavenie“ v R. a okolí. Pokiaľ by bol svedok spolupáchatelom v trestných veciach, v ktorých vypovedal a usvedčoval spolupáchatelov, eventuálne by mu hrozil vysoký trest, ktorý sa všemožne snažil oddialiť, ak nie úplne zmať. Odvolací súd spozoroval aj tendencie tohto svedka negatívne ovplyvňovať svedkov, čo vyplýva z výpovede svedka T., ktorý uviedol, že bol pravou rukou svedka U., navzájom si oznamovali ako v tej ktorej veci vypovedali, svedok sa mal „učiť“ výpovede, ktoré mu priniesol svedok U.. Uvedené potvrdzuje aj výpoveď svedka J., ktorý o svedkovi U. uviedol, že je verejným tajomstvom, že tento spolu so svedkom T. krivo vypovedajú v rôznych trestných veciach. Napokon o akomsi ovplyvňovaní, čo len nasvedčuje nevieryhodnosti tohto svedka svedčí aj obsah listov adresovaných osobe pod prezývkou „N.“, kde túto osobu vyzýval na to, aby zistil ako vypovedá osoba pod menom „F.“ a ukladal mu povinnosť, aby sa „F.“ výpovede učil ako „očenáš“. Aj vo výpovedi tohto svedka odvolací súd vzhliadol rozpory ktoré už naznačil okresný súd, a tiež rozpory napr. pokiaľ ide o jeho úlohu zabezpečiť priestory na uskladnenie kradnutého tovaru (čokolád) v skladových priestoroch v Piešťanoch, ktorých majiteľom bol svedok T.. Toto tvrdenie však uvedený svedok, ako aj svedkyňa Q.-T. popreli, uviedli, že svedok U. nemal a ani nemohol mať žiaden prístup do polyfunkčného objektu, ktorý vlastnil svedok T.. Už len z princípu mu prístup do týchto priestorov svedkovia neudelili pre negatívny postoj k svedkovi U., rovnako pre to, že všetky skladové priestory boli údajne prenajaté tretími osobami. Rovnako výpoveď v časti prevozu odcudzeného tovaru svedkom P. Y. bola vyvrátená výpoveďou svedka Y.. Napokon sa nepodarilo objasniť ani tvrdenie o odbyte tovaru, jeho uskladnení, prevezení, a následnom predaji osobám pod menom X. a A.. Rovnako aj túto výpoveď spolupracujúceho obvineného nemožno považovať za relevantný usvedčujúci dôkaz.

Pokiaľ ide o obžalovaného N., jeho účasť na skutku v bode 1/ mala spočívať v zabezpečení zariadenia spôsobilého na odblokovanie sledovacieho zariadenia, pričom na túto činnosť mal byť akýmsi odborníkom. Ako už správne konštatoval okresný súd, obžalovaného N. zo spáchania skutku v bode 1/ usvedčoval výlučne svedok U. (spolupracujúci obvinený), žiadny ďalší zo spoluobžalovaných o jeho účasti nevypovedal, neusvedčoval ho. Skutočnosťou, na ktorú bolo potrebné zamerať dokazovanie bola spôsobilosť tohto obžalovaného obsluhovať zariadenia na odblokovanie sledovacích zariadení (t.j. výkonnejšie rušičky). Prokurátor odvodzuje takúto spôsobilosť obžalovaného tým, že v iných trestných konaniach bolo preukázané, že obžalovaný disponuje zariadeniami spôsobilými rušiť signál, prístrojovou doskou, ktorou vie naštartovať vozidlo bez kľúča, pričom ide o osobu dlhodobo špecializujúcu sa na krádeže luxusných motorových vozidiel pomocou uvedených zariadení.

Odvolací súd sa však s vyššie prezentovanými úvahami nestotožňuje, k čomu ako prvé uvádza, že samotný odkaz na iné trestné konania, v ktorých sa obžalovaný k spáchaniu skutku pomocou vyššie spomenutých zariadení nie je dostatočným usvedčujúcim dôkazom o spáchaní skutku 1/ v tejto trestnej veci. Takouto logikou by potom bolo možné vysloviť záver, že z akejkoľvek trestnej činnosti obdobného charakteru by ako potenciálny páchatel prichádzal do úvahy obžalovaný N., a to len preto, že už v minulosti spáchal obdobnú trestnú činnosť a vlastní výkonné zariadenia na rušenie signálu GPS, hoci ide o zariadenia, ktorých predaj je zakázaný. Pokiaľ by sa aj preukázala schopnosť obžalovaného takéto zariadenia používať, so skutkom v bode 1/ ho to bez ďalšieho nespája. V prípade skutku v bode 1/ páchatelia skutku prístrojovú dosku nepotrebovali, k dispozícií predsa mali kľúč od ľahača, preto je nelogické, ako by obžalovaný s prístrojovou doskou pri páchaní skutku napomáhal. Pokiaľ mali páchatelia k dispozícií kľúč od ľahača, logicky nepotrebovali osobu, ktorá vie naštartovať vozidlo pomocou naprogramovanej prístrojovej dosky. Pokiaľ by boli zručnosti obžalovaného N. také nevyhnutné, nie je zrejmé, prečo by údajne mal byť „povolaný“ len k účasti na skutku 1/, pričom v prípade skutku v bode 2/ ho už páchatelia nepotrebovali (na tomto skutku sa nepodieľal), a to aj napriek tomu, že modus operandí v oboch prípadoch bol totožný, v oboch prípadoch páchatelia mali záujem narušiť GPS systém, ktorý by mohol lokalizovať kradnutý kamión. Neobjasneným navyše zostala aj údajná totožnosť ďalšieho páchatela ruského pôvodu, ktorého mal údajne do trestnej činnosti zapojiť práve obžalovaný N., ktorý poprel vedomosť o akejkoľvek osobe ruskej národnosti. Rovnako nelogické je aj to, prečo pokiaľ prokurátor poukazuje na špičkové kvality obžalovaného N. pokiaľ ide o obsluhovanie výkonnejších rušičiek by si potom obžalovaný N. privolal na pomoc tretiu osobu, keď sám bol odborníkom. Vzhľadom na uvedené je nutné zotrvať na závere o tom, že v prípade tohto obžalovaného sa nepodarilo preukázať, nebol zabezpečený žiadny významný a zásadný dôkaz, ktorý by obžalovaného N. spáchal so skutkom v bode 1/.

Pokiaľ ide o účasť obžalovaného F., možno konštatovať totožné ako u obžalovaného N.. O jeho účasti sa vyjadroval svedok U. (spolupracujúci obvinený), v ktorého výpovedi však boli trhliny. Prokurátor sa snažil preukázať bližší vzťah obžalovaného so svedkom U. a obžalovaným D. poukazom na prepis telefonického hovoru, čo malo obžalovaného F. usvedčovať so spáchania trestnej činnosti. Z prepisu telefonického rozhovoru však nevyplývajú žiadne usvedčujúce, k skutkom relevantné informácie. Z prepisu hovoru vyplýva, že obžalovaný F. so svedkom U. si síce oznamujú svoj denný program, plánujú stretnutie, je teda zrejmé že sa poznajú. Bližšie väzby však nenasvedčujú tomu, že by sa obžalovaný mal aktívne zúčastňovať na akejkoľvek trestnej činnosti, ktorej bol účastný aj svedok U., a teda nielen na skutkov v bode 1/ a 2/ len z dôvodu, že ide o osoby v priateľskom vzťahu. Pokiaľ ide o zaistený televízor Technika a poukaz prokurátora na pôvod tejto zaistenej veci z trestného konania, uvedené zistenie nemá žiadny priamy súvis so skutkami, ktoré sú predmetom tejto trestnej veci. Odvolací súd nevyklučuje, že uvedený televízor pochádza z trestnej činnosti, čo bolo napokon aj v trestnom konaní v inej trestnej veci konštatované, nemá to však žiaden vecný súvis so žalovanou trestnou činnosťou v tejto veci. V tomto prípade ostali sporné aj tvrdenia svedkov, ktorí protichodne uvádzali priamu osobnú účasť obžalovaného F. tak, že po podarenom odcudzení kamiónu v prípade skutku 2/ sa obžalovaný F. viezol v kamióne spolu s obžalovaným T. a ďalšou osobou, pričom z inej výpovede vyplýva, že obžalovaný sa viezol vo vozidle spolu so svedkom U. a mal byť tzv. volavkou na odpútanie pozornosti v prípade policajnej hliadky. Pokiaľ ide o odpútanie pozornosti, volavkou mal byť svedok U., o čom svedčí aj záznam z cestnej kontroly zo dňa 21.01.2011, a teda ani v tomto smere nebola účasť obžalovaného F. potrebná a preukázaná. Nelogické sa javí tvrdenie o dorazení policajta, pričom v tomto smere odvolací súd súhlasí so záverom okresného súdu o práve naopak upriamení pozornosti, nie o odlákávaní pozornosti. Okrem vyššie uvedených rozporov a pochybností je nutné poukázať aj na to, že v prípade obžalovaného F.

navyše v obžalobe absentovalo jasné definovanie a vymedzenie úlohy obžalovaného F. v kontexte oboch skutkov.

Pokiaľ ide o obžalovaného T., jeho účasť mala spočívať v odšoférovaní ťahača v prípade skutku 2/, pričom jeho účasť bola dohodnutá údajne až na poslednú chvíľu. Prokurátor a obžaloba sa nevedeli zhodnúť na tom, či absencia vodičského oprávnenia na predmetný typ vozidla je podstatná v tom, či obžalovaný vedel a mohol šoférovať ťahač. Aj odvolaciemu súdu je zrejmé, že šoférovať vozidlo je možné aj bez vodičského oprávnenia, nejde o neprekonateľnú prekážku. V tomto prípade však išlo o ťahač návesu (kamión), na riadenie ktorého sa vyžadujú špecifické, náročnejšie zručnosti, čo je zrejmé už len zo samotného typu vodičského oprávnenia. Takéto oprávnenie však obžalovaný T. nemal. Na tomto mieste je nutné poukázať na to, že dôvodom nedokončenia skutku v bode 1/ mal byť práve problém s naštartovaním a už len samotným pohnutím ťahača, ktorý mal údajne šoférovať obžalovaný D., ktorý vodičské oprávnenie tohto typu mal. Pokiaľ teda osoba s oprávneným na vedenie tohto typu vozidla nedokázala s vozidlom odísť, navyše išlo o vozidlo staršieho typu s odlišnými brzdnými nápravami, je len ťažko uveriteľné, že takýto typ vozidla by eventuálne vedela riadiť osoba bez potrebných zručností. Pokiaľ by aj odvolací súd pripustil opak, vyvstáva tu otázka, či by páchatelia skutku 2/ takpovediac riskovali odtiahnutie ťahača osobou bez vodičského oprávnenia, vystavili sa tak riziku opätovného zmarenia konania a následnej cestnej kontroly, pri ktorej by absencia vodičského oprávnenia bezpochyby bola zistená. Pokiaľ ide o účelové alibi obžalovaného T., keď tvrdil, že v čase spáchania skutku 2/ bol doma, oslavoval narodenie dcéry M., v tomto smere odvolací súd alibi nepovažuje za dostatočne vierohodné. Z výpovede svedkov U., W., A. a H. a tiež družky obžalovaného svedkyne T. síce vyplývalo, že oslava pri príležitosti narodenia maloletej dcéry u obžalovaného T. bola, nepodarilo sa však ustáliť presný čas, kedy sa táto oslava konala. Svedkovia uvádzali rôzne tvrdenia, a to že oslava sa konala bezprostredne po narodení maloletej (po 13.01.2011), a tiež až po návrate družky obžalovaného z pôrodnice dňa 17.01.2011, či priamo v deň narodenia maloletej. Alibi obžalovaného nebolo možné potvrdiť, preto oslava nebola dôvodom, ktorý by obžalovanému bránil spáchať skutok v bode 2/. Aj napriek uvedenému však vo vzťahu k obžalovanému T. absentuje jednoznačný usvedčujúci dôkaz. Na vyslovenie viny obžalovaného nie je dostatočným ani zaistenie rušičky GSM a 14 ks štvorcípnych ostňov v garáži obžalovaného, pričom odvolací súd nepopiera, že uvedené predmety by mohli byť eventuálne použité na spáchanie trestnej činnosti ako akej, avšak s trestnou činnosťou v tejto veci zaistené veci nič nespája.

Nakoniec, pokiaľ ide o obžalovaného D., ten mal byť „hlavou“ celej skupiny, v prípade oboch skutkov mal byť hlavnou postavou, ktorá organizovala jednotlivé osoby a ich úlohy. O takejto hierarchii však vypovedali len spolupracujúci obvinení, pričom žiadny z ďalších spoluobžalovaných obžalovaného D. zo spáchania ktoréhokoľvek skutku neusvedčovali. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný D. bol v mieste svojho pôsobenia (v mieste bydliska, podnikania) známou osobou, a to aj požičovaním rôznych finančných súm rôznym osobám, kontaktom a známostiam. Pokiaľ ide o usvedčovanie svedkom J., ten sám uviedol, že o účasti obžalovaného D. sa dozvedel len sprostredkovane, od svedka Y., a to nepriamo za okolností, ktoré sa doposiaľ nepodarilo ustáliť vzhľadom na rozpory vo výpovediach spolupracujúcich obvinených. Pokiaľ ide o usvedčovanie svedkom Y., tento mal výraznú motiváciu obviniť obžalovaného D., z dôvodu finančného dlhu, čo vyplýva aj z prepisu hovoru medzi obžalovaným D. a svedkom J., ktorý sa niesol v negatívnom duchu pokiaľ ide o označovanie svedka Y., kde mimo iného zaznelo, že obžalovanému D. dlhuje finančné prostriedky. Pokiaľ ide o tento hovor, z hovoru medzi obžalovaným D. a svedkom J. nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by obžalovaného spájali s touto trestnou činnosťou, nevyplýval z neho ani blízky vzťah týchto dvoch osôb. Pokiaľ ide o usvedčovanie svedkom U., k vierohodnosti výpovede tohto svedka sa odvolací súd vyjadril v odôvodnení vyššie, kde výslovne poukazoval na silnú motiváciu vyvíňovať sa z trestnej činnosti vzhľadom na jeho účasť na rozsiahlej trestnej činnosti a možnosť podmieneného zastavenia trestného stíhania. Pokiaľ prokurátor poukazuje na zaistený televízor zn. Panasonic, pochádzajúci z trestnej činnosti, rovnako aj tu odvolací súd konštatuje, že uvedené obžalovaného priamo neusvedčuje zo spáchania skutkov v tejto veci, i keď zaistená vec pochádzala z trestnej činnosti (v inej trestnej veci). Vykonaným dokazovaním sa navyše nepodarilo jasne definovať a ani preukázať ďalšiu účasť obžalovaného D., ktorá spočívala v zabezpečení odberu ukradnutého tovaru do Českej republiky, kde nebola stotožnená jedna z osôb pod prezývkou „A.“, nebolo zrejmé ako údajne malo dôjsť k preprave tovaru, odkúpeniu, vyplateniu odmeny, a ďalšie skutočnosti týkajúce sa predaja kradnutého tovaru. Rovnako viny obžalovaného D. bez hmatateľného dôkazu nemožno odvodiť ani vyslovenými domnienkami svedkov, ktorí uviedli, že o obžalovanom D.

bolo známe, že sa venuje trestnej činnosti. Iné dôkazy vo vzťahu k účasti obžalovaného D. neboli zabezpečené, rovnako aj vo vzťahu k tomuto obžalovaného došlo k dôkaznej núdzi.

S poukazom na všetky vyššie uvedené úvahy odvolací súd zdôrazňuje, že vina obžalovaného môže byť založená len na takých dôkazoch, ktoré vo svojom súhrne tvoria logickú, ničím neprerušovanú a uzavretú sústavu dôkazov navzájom sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodiť jediný záver, nepripúšťajúci inú alternatívu. Pokiaľ teda súd hodnotiac vykonané dôkazy nedospeje k záveru, že takúto sústavu dôkazov vo vzťahu k vine obžalovaného vytvárajú, nezostáva mu nič iné, len obžalovaného spod obžaloby oslobodiť v zmysle jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ in dubio pro reo.

Za dôvodnú pochybnosť možno pritom považovať takú pochybnosť, ktorá by spôsobila, že sudca alebo orgán činný v trestnom konaní po dôkladnom, nestrannom zhodnotení všetkých dostupných dôkazov by bol tak nerozhodný, že by nemohol povedať, že získal ustálené presvedčenie o vine obžalovaného. Je to teda taká pochybnosť, ktorá by u rozumnej osoby zapríčinila, aby zaváhala alebo zastala pri vybavovaní dôležitej životnej záležitosti. Nízke požiadavky na istotu zvyšuje nebezpečenstvo justičných omylov a naopak požiadavka istoty skutkového zistenia bez dôvodných pochybností potom podstatne zvyšuje autoritu práva, pretože rozsudok opretý len o pravdepodobné zistenie viny nemá náležitú morálnu váhu a nie je spoločnosťou hodnotený ako akt spravodlivosti. Preto požiadavku bezpečného skutkového zistenia bez dôvodných pochybností nie je možné zamieňať s nebezpečnou teóriou, že stačí pravdepodobné usvedčenie páchatel'a.

O takýto prípad išlo aj v tejto veci, pretože tak ako už konštatoval okresný súd, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že ku skutkom na podklade obžaloby došlo, vykonanými dôkazmi sa však nepodarilo preukázať, že tieto skutky spáchali obžalovaní, čo bezprostredne viedlo k priaznivejšiemu rozhodnutiu pre obžalovaných, a to k ich oslobodeniu podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. júla 2019, sp. zn. 2 To 13/2018, podľa ktorého platí, že ak je možné v trestnej veci dospieť na základe vykonaného dokazovania k niekoľkým, čo do pravdepodobnosti rovnocenným skutkovým verziám, má súd povinnosť prikloniť sa k tej z nich, ktorá je pre obvineného najpriaznivejšia, tzn. povedie k oslobodeniu spod obžaloby z dôvodu § 285 písm. c) Trestného poriadku. Nedodržaním tejto povinnosti porušuje súd princíp rozhodovania in dubio pro reo a tým aj prezumpcie neviny podľa čl. 40 ods. 2 Listiny práv a slobôd. Prezumpcia neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazné bremeno, pričom je to nakoniec súd, na ktorom spočíva zodpovednosť za náležité objasnenie veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky prokurátora, je nutné dodať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu.).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie krajského prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.